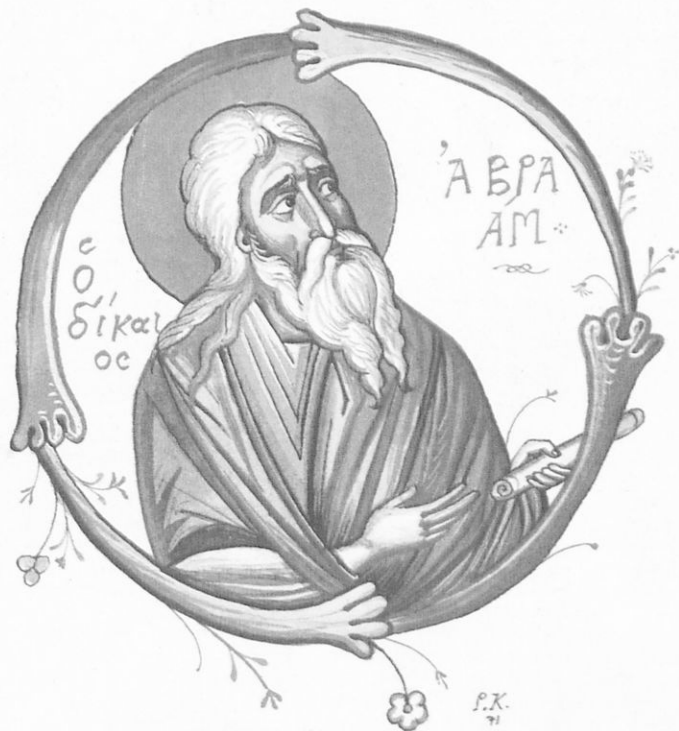

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΠΑΛΛΑΙΑ
ΛΙΑΘΗΪΚΗ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
247

ΕΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ♦ ΑΘΗΝΑΙ 1974

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Γ/Δ = 91

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣ)

ΣΤ 89 ΣΧΒ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Πετρούνιας, Βασίλειος Ε.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1974

CO2
hdf
ET2A
247

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΥΠΟΤΟΜΙΑ Τ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ
ὄργαν. Έκδ. & χρο. Β. Β. Γ. Γ. Γ.
αδξ. αριθ. εισαγ. *884* τοῦ ἔτους 1975

ΜΕΡΟΣ Α΄

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Ἡ δημιουργία

Πρὶν ἀποφασίσῃ ὁ Θεὸς νὰ φτιάξῃ τὸν κόσμον, χάος ἀπέραντο ἀπλώνόταν παντοῦ καὶ πυκνὸ σκοτάδι.

Οὔτε τὸ παραμικρὸ σημάδι δὲν ξεχώριζες.

Ἡ Γῆ δὲν εἶχε καμιὰ μορφή. Στεριά καὶ θάλασσα ἀνακατωμένα. Ἦταν ὅλα πέρα πέρα μιὰ σκοτεινὴ ἐρημιά. Πουθενὰ ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί, οὔτε ψάρι, οὔτε φυτὸ - τίποτε.

Καὶ εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Φῶς! Νὰ γίνῃς φῶς!»

Κι ἀπλώθηκε ἀμέσως φῶς λαμπρό.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸ φῶς τὸ ὄνομα Ἡμέρα καὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε Νύχτα.

Τῆ δεύτερη μέρα ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὴ στεριά καὶ τὴν εἶπε Γῆ καὶ τὰ πολλὰ νερὰ τὰ εἶπε Θάλασσα.

Ἔπειτα εἶπε ὁ Θεὸς στὴ Γῆ:

«Εὐλογημένη νὰ ᾿σαι. Πάντα δέντρα καὶ χορτάρι νὰ βλασταίνουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου. Οἱ σπόροι νὰ πέφτουν ἀπὸ τοὺς καρπούς σου καὶ πάλι νὰ ξαναφυτρώνουν».

Ἡ Γῆ πρασίνισε μονομιᾶς. Χορτάρι καὶ δέντρα φύτρωσαν παντοῦ.

Τὴν τρίτη μέρα σκέφτηκε ὁ Θεός:

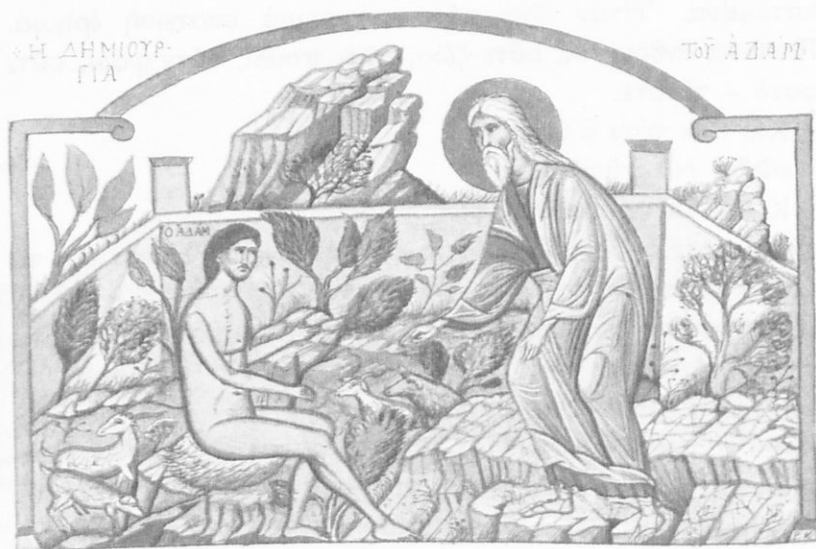
«Γιὰ νὰ ξεχωρίζη ἡ Ἡμέρα ἀπὸ τὴ Νύχτα, ὡς γίνουν δύο μεγάλοι φωτοδότες στὸν Οὐρανό».

Ἕνας μεγάλος φωτοδότης τῆς Ἡμέρας, ὁ Ἥλιος, πρόβαλε στὴν Ἀνατολή. Καὶ ἅμα βασίλευσε αὐτός, βγῆκε τὴ Νύχτα τὸ Φεγγάρι. Κι ἔπειτα ἔγιναν ὅλα τ' ἀστέρια, γιὰ νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι καὶ νὰ φωτίζουν τὴ Γῆ.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ τέταρτη μέρα, εἶπε ὁ Θεός:

«Ἄς γεννηθοῦν τὰ ψάρια στὰ νερὰ καὶ τὰ πετούμενα στὸν ἀέρα».

Τό'πε κι ἔγινε. Ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ τὰ μεγάλα ψάρια καὶ πρὸ μικρὰ ἀμέτρητα. Καὶ τὰ πετούμενα, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γέμισαν τὸν ἀέρα.

Ἐπειτα νύχτωσε. Ἄμα ξημέρωσε ἡ πέμπτη μέρα, ὁ Θεὸς εἶπε:

«Ἄς γεννήσῃ ἡ Γῆ σήμερα ὅλα τὰ ζῶα».

Ἐγινε πάλι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κοίταξε τώρα ὁ Θεὸς τὰ ἔργα του καὶ τὰ βρῆκε ὡραῖα. «Ἐνα λείπει μόνο» σκέφθηκε. «Ἀνθρωπος χρειάζεται νὰ εἶναι κύριος κι ἐξουσιαστής πάνω σ' ὅλα, στὴ Γῆ καὶ στὴ θάλασσα».

Ἐπλασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τελευταῖο τὸν ἄνθρωπο μὲ πηλό, ἴδιο κι ὁμοιο μὲ τὸν ἑαυτό του, «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ».

Φύσηξε ὕστερα πνοὴ στὸν πρωτόγονο καὶ τοῦ ἔδωκε ζωὴ.

«Νά», τοῦ εἶπε: «τὰ θηριά, τὰ πετούμενα, τὰ ψάρια κι ὅλα πάνω στὴ Γῆ εἶναι στὴν ἐξουσία σου».

Σ' ἕξι μέρες εἶχε τελειώσει πιά τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ τὴν ἕβδομη κάθισε ν' ἀναπαυτῆ ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους.

Εὐλόγησε τὴν ἡμέρα αὐτὴ, γιατί ἀναπαύτηκε ἀπὸ τὰ βαριά ἔργα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Καὶ τῆς ἔδωκε τὸ ὄνομα Σάββατο.

2. Ἀδὰμ καὶ Εὐᾶ

Ἀδὰμ τὸν ὀνόμασε τὸν πρωτόπλαστο ὁ Θεὸς. Καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνος του στὸν κόσμο, τὸν ἀποκοίμισε καὶ στὸν ὕπνο του πάνω τοῦ πῆρε ὁ Θεὸς ἕνα πλευρὸ κι ἔπλασε τὴν Εὐᾶ καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε.

Κι αὐτός, ὅταν τὴν εἶδε τὴν Εὐᾶ, χάρηκε πάρα πολύ. Δὲν θὰ ἦταν πιά μόνος του πάνω στὸν κόσμο· θὰ εἶχε καὶ σύντροφο.

Εἶχε ὁ Θεὸς ἕναν κῆπο, ποὺ τὸν πότιζαν ὀλόγυρα τέσσε-

ρα ποτάμια. Μέσα ἦταν κάθε λογῆς δέντρα καὶ λουλούδια.

Παντοῦ πάνω ἀπὸ τὰ τρεχούμενα τὰ κρυσταλλένια τὰ νερά καὶ μέσα στ' ἀνθισμένα περιβόλια, στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πάνω ἀηδονάκισ ἀσώπαστα κελαηδοῦσαν. Χιλιάδες παγόνια καμαρωτὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἀπλωναν τὶς πολύχρωμες οὐρές τους στὸν ἀέρα. Χιλιάδες ἄλλα φανταχτερὰ πουλιὰ μὲ κάθε λογῆς χρώματα βοσκοῦσαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο, τὸν Παράδεισο.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Ἄδამ καί, δείχνοντάς του, τοῦ λέει:

«Ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπεις, παιδί μου Ἄδამ, εἶναι δικά σου. Ἄπ' ὅλα μπορεῖς νὰ κόβης κι ἀπ' ὅλα μπορεῖς νὰ τρῶς. Πρόσεξε μόνο μὴν τύχη καὶ φᾶς καρπὸ ἀπὸ τὸ δέντρο «τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», γιατί θὰ πάθης μεγάλο κακό.

Αὐτὸ τὸ παράξενο δέντρο βρισκόταν στὴ μέση στὸν Παράδεισο.

Ἔτσι ὁ Ἀδάμ μὲ τὴν Εὐά, τριγυρισμένοι ἀπ' ὄλα τὰ καλά, ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Θεός, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Κι ἔτσι θὰ περνοῦσαν παντοτινά, ἂν ὁ κακὸς Διάβολος δὲν ἔβλεπε τὴ μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων καὶ δὲν τοὺς ζηλοφθonoῦσε.

3. Ἡ Εὐά καὶ τὸ φίδι

Ὁ πονηρὸς ποὺ ζήλευε τὴν εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψη. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι καὶ πῆγε στὴν Εὐά.

—«Εὐά, τῆς λέει, γιατί δὲν τρῶς ἀπὸ τὸ νόστιμο καρπὸ αὐτοῦ τοῦ δέντρου;»

—«Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε», ἀποκρίθηκε ἡ Εὐά.

—«Βέβαια σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, γιατί φοβήθηκε μὴ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Λοιπὸν, μὴν ἀκοῦτε, ἀλλὰ φάτε ἀπ' αὐτὸν τὸν καρπὸ, νὰ δῆτε τί ὠραῖος ποὺ εἶναι.»

Ἡ Εὐά ξεγελάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν πονηρὸ κι ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ. Ὑστερα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ἀδάμ καὶ τὸν κατάφερε νὰ φάη κι ἐκεῖνος.

Ὁ Θεὸς ὁμως εἶδε τὴν παρακοή τους.

—«Ἀδάμ, Ἀδάμ!», φωνάζει. «Ἐφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;».

—«Κύριε, ἀποκρίθηκε γεμάτος φόβο ὁ Ἀδάμ, δὲ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὐα μὲ γέλασε».

—«Δὲ φταίω οὐτ' ἐγώ. Τὸ φίδι μὲ γέλασε», εἶπε καὶ ἡ Εὐα.

Τότε ὁ Θεός, γεμάτος θυμό, ἔδιωξε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ τοὺς καταράστηκε: ὁ Ἀδάμ νὰ τρώη τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρῶτα του, ἡ Εὐα νὰ γεννάη μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της καὶ τὸ φίδι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ χῶμα.

4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα βρέθηκαν στὴν ἔρημη γῆ καὶ ἄρχισαν νὰ πλανιοῦνται. Ἡ ἁμαρτία ποὺ εἶχαν κάμει ἦταν μαζί τους.

Τὰ πρῶτα δυὸ παιδιὰ ποὺ γέννησαν, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ, πῆραν κι αὐτὰ τὴν ἁμαρτία. Λοιπὸν ὁ Κάϊν σκοτώνει μιὰ μέρα τὸν Ἄβελ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων πληθύναν καὶ μαζί τους ἦταν πάντα ἡ ἁμαρτία. Δὲν ἔκαναν ἄλλο ἀπὸ κακουργήματα. Ὁ Θεὸς πολλὲς φορές τοὺς λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ τοὺς διορθώσει, μὰ πάντοτε αὐτοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι.

Τότε ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους καὶ ν' ἀφήσῃ μόνον ἕναν, ποὺ ἦταν καλός, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ἀπ' αὐτὸν καινούρια γενιὰ ἀνθρώπων. Αὐτὸς λεγόταν Νῶε.

5. Ὁ κατακλυσμὸς

Ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸν καλὸ Νῶε νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα μεγάλο κιβώτιο σὰν πλοῖο, μιὰ Κιβωτό, καὶ μέσα κεῖ νὰ μπῆ αὐτὸς μ' ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Νὰ παραλάβῃ δὲ μαζί του κι ἀπὸ ἓνα ζευγάρι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Ὁ Νῶε μὲ μεγάλη προθυμία καὶ ὑπακοή ἔπιασε εὐθύς καὶ κατασκεύασε τὴν Κιβωτό. Κι ἐνῶ αὐτὸς συμμορφωνόταν μὲ τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀμετανόητοι καὶ νὰ κάνουν κακὲς πράξεις.

Τέλος, ὁ Νῶε μπῆκε στὴν Κιβωτό, παίρνοντας μαζί καὶ τροφὲς γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα, ποὺ εἶχε μέσα. Κι εὐθύς ὁ

Θεὸς ἄνοιξε τοὺς καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ κι ἄρχισε νὰ βρέχη βροχὴ ραγδαία. Σαράντα μέρες ἔβρεχε ἀδιάκοπα. Τὸ νερὸ σηκώθηκε πάνω στὴ γῆ κι ἔπνιξε ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ σκέπασε ὡς καὶ τὰ ψηλότερα βουνά. Ἡ κιβωτὸς ὁμως κολυμποῦσε στὴν ἐπιφάνεια, φέρνοντας τὸν καλὸ Νῶε μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς, ἡ κιβωτὸς στάθηκε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἄραράτ, στὴν Ἀρμενία. Τώρα ὁ Νῶε, θέλοντας νὰ ἰδῆ ἂν μαζεύτηκαν πιά τὰ νερά κι μπορούσε νὰ βγῆ, ἀπόλυσε ἔξω ἕναν κόρακα. Ὁ κόρακας δὲν ξαναγύρισε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἄφησε πάλι τὸ περιστέρι κι αὐτὸ γύρισε κατὰ τὸ βράδυ κρατώντας στὴ μύτη του ἕνα φύλλο ἀπὸ ἐλιά. Τότε ὁ Νῶε κατάλαβε πὼς τὰ νερά εἶχαν ἀποτραβηχτῆ ὀλωσδιόλου καὶ τὰ δέντρα εἶχαν ξεσκεπαστῆ. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν Κιβωτὸ καὶ βγῆκε μὲ τὴν οἰκογένειά του κι ὅλα τὰ πλάσματα, πού εἶχε

μαζί του. Ἀμέσως ἔκαμε θυσία στὸ Θεό, εὐχαριστώντας γιὰ τὴ σωτηρία του.

6. Ὁ πύργος Βαβέλ

Ὁ Νῶε ἔζησε πολλὰ χρόνια κι ἀπόχτησε γιούς κι ἐγγόνους. Οἱ ἀπόγονοί του, σὰν ἔγιναν πάρα πολλοί, δὲν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος καὶ χρειάστηκε ν' ἀραιώσουν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ πᾶνε σ' ἄλλους τόπους.

Πρὶν χωριστοῦν ὅμως, θέλησαν νὰ σηκώσουν ἕναν πύργο τόσο ψηλό, ποὺ νὰ φτάνη ὡς τὸν οὐρανό. Μὰ μόλις ἔπιασαν νὰ τὸν χτίζουν, ὁ καθένας ξέχασε τὴ γλώσσα του κι ἄρχισε νὰ μιᾶ ἄλλη γλώσσα. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεννοηθοῦν. Δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργο καὶ σταμάτησαν. Καὶ δίκαια τιμωρήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά τους.

Σκορπίστηκαν λοιπὸν ὕστερα ὅλοι στὸν κόσμο, μιλώντας τὶς διάφορες αὐτὲς γλώσσες καὶ ἔκαμαν χωριστὰ ἔθνη. Ὁ πύργος ἐκεῖνος λέγεται πύργος Βαβέλ, ποὺ θὰ πῆ «ἀνακάρωμα ἀπὸ γλώσσες».

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε ἐγκαταστάθηκε σ' ἕναν τόπο τῆς Ἀσίας, τῆ Μεσοποταμία. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ζοῦσε κι ἕνας ποὺ λεγόταν Ἀβραάμ. Ὁ Ἀβραάμ, ἐνῶ γύρω του ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία, κάνοντας ἄδικες πράξεις, αὐτὸς εἶχε στὴν καρδιά του τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια. Λάτρευε τὸ Θεὸ κι ἄκουγε πάντα τὸ θέλημά του.

Ὁ Θεός, ἐπειδὴ θέλησε νὰ δείξει τὴν ἀγάπη του στὸν καλὸ Ἀβραάμ, τοῦ λέει μιὰ μέρα:

—«Ἀβραάμ, πάρε τὴ γυναίκα σου τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνεψιό σου τὸ Λῶτ καὶ φύγε ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ πᾶς στὴ Χαναὰν καὶ στὸν τόπο αὐτὸ νὰ κατοικήσης. Τὸν τόπο αὐτὸ θὰ σοῦ τὸν χαρίσω καὶ θὰ εὐλογήσω τὴ γενιά σου, ποὺ θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος λαὸς μὲ τ' ὄνομα Ἰσραήλ. Ἀπ' αὐτὸν τὸ λαὸ θὰ βγῆ καὶ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Γιατὶ μ' αὐτὸν θὰ συχωρεθῆ ἡ μεγάλη ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων, ποὺ βαραίνει τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἀβραάμ, καθὼς πάντοτε, καὶ τώρα συμμορφώθηκε

μέ την έντολή του Θεοῦ. Πῆρε λοιπόν τή γυναίκα του και τόν άνεπιό του κι ἔφυγε γιά τή Χαναάν.

2. Σόδομα και Γόμορα

Ἡ Χαναάν ἦταν καλή και εὐφορη χώρα. Δέν εἶχε ὁμως ἄρκετά λιβάδια, πού νά φτάνουν γιά τή βοσκή τῶν κοπαδιῶν τοῦ Ἀβραάμ και τοῦ Λώτ. Γι' αὐτό τὸ λόγο οἱ βοσκοὶ τῶν δύο συγγενῶν βρίσκονταν ὅλη τήν ὥρα σέ φιλονικίες, πράγμα πού στενοχωροῦσε πολύ και τοὺς δύο.

Τότε ὁ Ἀβραάμ λέει τοῦ Λώτ:

—«Ἀνεπιέ μου, αὐτό πού γίνεται εἶναι κακό και πρέπει νά πάψη. Γι' αὐτό νομίζω πῶς πρέπει ἕνας ἀπό τοὺς δύο μας νά πάη σ' ἄλλον τόπο. Λοιπόν θέλεις νά φύγω ἐγώ και νά μείνης ἐσὺ ἐδῶ;»

—«Όχι, θεΐε μου», ἀποκρίθηκε ὁ Λῶτ. «Θὰ φύγω ἐγώ».

Ἐφυγε λοιπὸν ὁ Λῶτ καὶ πῆγε σ' ἓναν τόπο, ποὺ λεγόταν Σόδομα καὶ Γόμορα, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν καλός, μὰ οἱ ἄνθρωποι τόσο ἄδικοι κι ἁμαρτωλοί, ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Λίγον καιρὸ λοιπὸν ἀφοῦ ἦρθε ἐκεῖ ὁ Λῶτ, ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε:

—«Λῶτ, δὲ θὰ μείνῃς στὸν τόπον αὐτό. Πάρε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ τὴ γυναῖκα σου καὶ φύγε μακριά, γιατί θὰ καταστρέψω τὸν τόπο. Καὶ πρόσεξε μὴ στρέψῃ κανεὶς σὰς καὶ κοιτάξῃ πίσω του, ὅταν θὰ φεύγετε, γιατί θὰ τιμωρηθῆς».

Ὁ Λῶτ εὐθὺς ἔκαμε σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόλις αὐτὸς μὲ τοὺς δικούς του μάκρυναν, εὐθὺς ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ρίχνῃ φωτιὰ καὶ θειάφι πάνω στὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα, καὶ δὲ σώθηκε κανεὶς ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταστροφή.

Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ ἔφευγε ὁ Λῶτ, ἡ γυναῖκα του δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Γύρισε λοιπὸν νὰ ἰδῆ τί γινόταν. Μὰ δὲν πρόφτασε, γιατί εὐθὺς κόλλησε ἐκεῖ ποὺ ἦταν κι ἔγινε μιὰ κολόνα ἀπὸ ἀλάτι. Ἔτσι τιμωρήθηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ γιὰ τὴν παρακοὴ καὶ περιέργεια ποὺ εἶχε.

3. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναῖκα του Σάρα ζοῦσαν εἰρηνικά καὶ δίκαια μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γέρασαν ὅμως καὶ δὲν εἶχαν παιδί, κι αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ θλίβωνται. Ἀλλὰ ὁ Θεός, ποὺ εἶδε τὴ λύπη τους κι ἄκουσε τὶς προσευχὲς τους, τοὺς ἔδωκε ἓνα γιό, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, νὰ ἰδῆ ἂν ἦταν πάντα πρόθυμος στὶς ἐντολές του. Τοῦ ἔδωκε λοιπὸν τὴ διαταγὴ ν' ἀνεβῆ στὸ βουνὸ μὲ τὸ γιό του κι ἐκεῖ νὰ προσφέρῃ τὸν Ἰσαὰκ γιὰ θυσία. Ὁ Ἀβραάμ εἶπε:

«Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τὸ παιδί μου, ἡ ζωὴ του ἀνήκει σ' Αὐτόν».

Πῆρε λοιπὸν τὸν μικρὸν Ἰσαὰκ καὶ πῆγε στὸ θυσιαστήριο. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σή-

κωσε τὸ μαχαίρι, ἄγγελος Κυρίου τὸν κράτησε καὶ τοῦ λέει:

—«Ἀβραάμ, Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν πίστη σου. Μὴ θυσιάσῃς τὸ παιδί σου, ἀλλὰ σφάζε αὐτὸ τὸ κριάρι, ποὺ εἶναι δεμένο στὸ βωμό».

Κι ἀλήθεια βλέπει ὁ Ἀβραάμ ἓνα κριάρι ἐκεῖ ἑτοιμὸ γιὰ θυσία. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀβραάμ ἔδειξε τὴν ἀσάλευτη πίστη στὸ Θεὸ καὶ στάθηκε παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς.

4. Ἡ Ρεβέκκα

Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦρθε σὲ ἡλικία νὰ παντρευτῆ, ὁ πατέρας του, ὁ Ἀβραάμ σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρῃ γυναίκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴ Μεσοποταμία. Φωνάζει λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη, τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τοῦ λέει:

—«'Ελιέζερ, πήγαινε στη Μεσοποταμία να βρῆς γυναίκα για τὸν 'Ισαάκ. Πάρε μαζί σου δῶρα, πάρε καὶ δέκα καμηῆλες νὰ χαρίσης στὴν οἰκογένεια τῆς πιὸ καλῆς κόρης, ποὺ θὰ βρῆς για τὸν ἀγαπημένο μου 'Ισαάκ».

Ὁ 'Ελιέζερ ἔκαμε κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ κυρίου του. Ἔφυγε λοιπὸν κι ἔφτασε κάποτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφὸς τοῦ 'Αβραάμ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι, ὅπου ἔρχονταν οἱ κάτοικοι

τῆς πόλης αὐτῆς κι ἔπαιρναν νερό. Στάθηκε λοιπὸν ὁ 'Ελιέζερ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἔρχεται μιὰ ὁμορφὴ κόρη, γιὰ νὰ πάρῃ νερό.

—«Κόρη μου, τῆς λέει ὁ 'Ελιέζερ, δῶσε μου νερὸ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὰ ζῶα μου».

Ἡ κόρη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ μὲ ντροπαλοσύνη τοῦ ἔδωκε. Τότε ὁ 'Ελιέζερ τὴ ρώτησε τίνος εἶναι καὶ πῶς λέγεται. Κι ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ πῶς τ' ὄνομά της ἦταν Ρεβέκκα. Τῆς ἔδωκε λοιπὸν δῶρα πολλὰ κι αὐτὴ γύρισε στὸ σπίτι της, ὅπου διηγήθηκε τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἀδερφός της τότε, ὁ Λάβαν, βγήκε εὐθύς κι ἔτρεξε στὸ πηγάδι, ὅπου βρῆκε τὸν 'Ελιέζερ. Αὐτὸς διηγήθηκε στὸ Λάβαν τὴν αἰτία τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ πῶς ἔβρισκε τὴ Ρεβέκκα τὴν πιὸ κατάλληλη γιὰ νύφη τοῦ 'Αβραάμ. Αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸν ἀδερφὸ καὶ τὸν πατέρα της, ὅταν τ' ἄκουσαν, καὶ πρόθυμα τὸ δέχτηκαν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ 'Ελιέζερ πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν ἔφερε στὴ

Χαναάν. Ἐγινε ἔπειτα ὁ γάμος μὲ μεγάλες χαρὲς καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

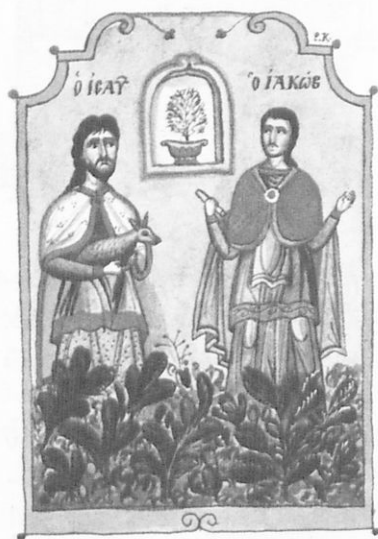
5. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ

Ὁ Ἀβραάμ πέθανε σὲ ἡλικία 175 χρονῶν, ἀφοῦ εὐλόγησε τὸν Ἰσαάκ καὶ τὴ Ρεβέκκα.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε μιὰ μέρα δυὸ παιδιά δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ὅμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καὶ γι' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὴν ἑβραϊκὴ συνήθεια ἔπρεπε αὐτὸς νὰ παίρνη τὴν πρώτη εὐλογία τοῦ πατέρα του κι αὐτὸς νὰ τὸν κληρονομήση.

Σὰν μεγάλωσαν τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Ἡσαῦ ἔγινε κυνηγός, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε πάντα στὸ σπίτι. Ἐτσι τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας του, γιατί ταχτικά τοῦ ἔφερνε καλὸ κυνήγι, ἐνῶ τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ ἔμενε πάντα κοντά της καὶ τὴ βοηθοῦσε.

Κάποτε, πού ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδερφό του, τὸν Ἰακώβ, νὰ τοῦ δώση ἕνα πιάτο ἀπὸ τὴ φακὴ, πού εἶχε μαγειρέψει. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώση, ἂν δὲ δέχotan ὁ Ἡσαῦ νὰ χάση τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του. Τόση ἦταν ἡ λαιμαργία τοῦ Ἡσαῦ, ὥστε δέχτηκε αὐτὴ τὴ συμφωνία καὶ γιὰ ἕνα πιάτο φακὴ πούλησε ἕνα τόσο σπουδαῖο δικαίωμα πού εἶχε.

6. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἰσαὰκ γέρασε καὶ τὰ μάτια του ἀδυνατίσαν. Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέει:

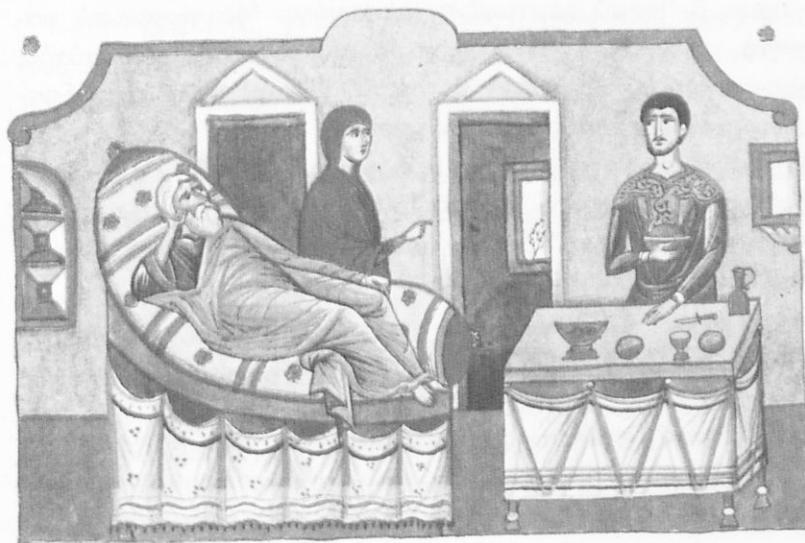
—«Παιδί μου, ἐγὼ γέρασα πιά καὶ δὲν ξέρω πότε θά'ρθη ἡ ὥρα νὰ πεθάνω. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρης ἕνα καλὸ κυνήγι, μαγειρέψέ μου το, καθὼς μοῦ ἀρέσει, καὶ φέρτο μου, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσω πρὶν πεθάνω».

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε πρόθυμα κι ἔτρεξε στὸ κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὁμως ἄκουσε τὴν παραγγελία. Φωνάζει λοιπὸν εὐθύς τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει:

—«Πήγαινε, παιδί μου, στὸ κοπάδι καὶ φέρε μου δυὸ κατσικάκια νὰ μαγειρέψω, πού ἀρέσουν στὸν πατέρα σου. Νὰ τοῦ τὰ προσφέρης, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσῃ πρὶν πεθάνῃ».

Ὁ Ἰακώβ πῆγε κι ἔφερε τὰ κατσικάκια καὶ ἡ μητέρα του τὰ μαγειρέψε. Ἐπειτα φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ροῦχα τοῦ

Ἡσαῦ. Μὰ ὁ Ἰακώβ ἦταν σπανός, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τριχωτός. Τί κάνει λοιπόν; Τοῦ σκεπάζει τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιῶν.

Ἔτσι ντυμένος ὁ Ἰακώβ πῆρε τὸ φαγητὸ καὶ πῆγε στὸν πατέρα του:

—«Πατέρα!» τοῦ λέει.

—«Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου;» ρώτησε ὁ Ἰσαάκ.

—«Ἐγὼ ὁ Ἡσαῦ εἶμαι. Σοῦ ἔφερα τὸ φαγητό, πού σ' ἄρρσει. Νὰ φᾶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσης».

Ὁ Ἰσαάκ ὑποψιάστηκε, γιατί ἡ φωνὴ πού ἄκουγε δὲν τοῦ φαινόταν σάν τοῦ Ἡσαῦ.

—«Γιὰ ἔλα κοντά, παιδί μου», λέει στὸν Ἰακώβ. Καὶ ἀφοῦ τοῦ ψαχούλεψε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, εἶπε:

—«Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ, ὅμως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐν τούτοις ἔφαγε ἀπὸ τὰ φαγητὰ κι εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του, γύρισε ὁ Ἡσαῦ φορτωμένος μὲ κυνήγι. Μαγείρεψε τὰ φαγητὰ, πού ἄρρσαν στὸν πατέρα του, καὶ τὰ ἔφερε σ' αὐτόν, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαάκ πολὺ παραξενεμένος τοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀδερφός του, ὁ Ἰακώβ, τοῦ εἶχε φέρει κι ἐκεῖνος φαγητὰ καὶ τὸν εὐλόγησε. Ὁ Ἡσαῦ λυπήθηκε πολὺ καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ κι αὐτόν. Τότε ὁ Ἰσαάκ ἀναγκάστηκε νὰ εὐχηθῆ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

7. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πάρα πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ στὴ Μεσοποταμία, κοντὰ στὸν ἀδελφό της

τὸν Λάβαν καὶ νὰ μένη ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ φύγῃ καὶ νὰ παρατήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του.

Περπατώντας ὁ Ἰακώβ νυχτώθηκε στὴν ἐρημιά. Πῆρε τότε γιὰ προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καὶ πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ. Βλέπει στ' ὄνειρό του μιὰ σκάλα, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴ γῆ κι ἔφτανε στὸν οὐρανό, καὶ σ' αὐτὴν ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Στὴν ἄκρη τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεὸς καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ:

—«Μὴ φοβᾶσαι, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου, πού θὰ δώσω στοὺς ἀπογόνους σου τὴ γῆ ὅπου κοιμᾶσαι καὶ θὰ σέ βοηθήσω νὰ γυρίσης καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος».

Τ' ὄνειρο αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Ἰακώβ. Ξύπνησε ταραγμένος καὶ συλλογίστηκε πῶς Θεὸς κατοικεῖ στὸ μέρος αὐτό.

—«Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός», εἶπε. Ἔκαμε λοιπὸν τὴν προσευχή του κι ἔβαλε σημάδι τὸ λιθάρι πού εἶχε γιὰ προσκέφαλο, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ναὸ στὸ Θεό, ὅταν θὰ γύριζε.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία, ἔμεινε στοῦ θεοῦ του Λάβαν, πού εἶχε δυὸ κόρες, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχὴλ. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρέτησε σὰ βοσκὸς στοῦ Λάβαν δέκα τέσσερα χρόνια καὶ τὸν καιρὸ αὐτὸ παντρεύτηκε τὶς δυὸ

κόρες τοῦ Λάβαν κι ἔκαμε ἀπ' αὐτές δώδεκα παιδιά, πού λέγονταν: Ρουβήν, Συμεών, Λευί, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καί Βενιαμίν.

8. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στήν πατρίδα του

Ὅταν πέθανε ὁ πεθερός του ὁ Λάβαν, ὁ Ἰακώβ κληρονόμησε ὅλα τὰ κοπάδια ἐκείνου καί τότε ἀποφάσισε νά γυρίσει στήν πατρίδα του καί νά φιλιωθῆ μέ τόν ἀδελφό του τόν Ἡσαῦ, πού τοῦ εἶχε πιά περάσει ὁ θυμός. Ὁ Ἡσαῦ, ὅταν ἔμαθε πώς ἔρχεται ὁ ἀδελφός του, βγήκε νά τόν ὑποδεχτῆ καί νά φιλιωθῆ μαζί του. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε μέ τούς γιούς του καί τὰ ὑπάρχοντά του στόν τόπο τοῦ πατέρα του καί ζοῦσε εὐτυχισμένος.

9. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπό τούς ἀδερφούς του

Ἀπό τούς δώδεκα γιούς του ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε περισσότερο τόν Ἰωσήφ, γιατί εἶχε γεννηθῆ στά γεράματά του. Τοῦ εἶχε λοιπόν φτιάξει μιὰ ωραία στολή κι ἕνα λαμπρό πανωφόρι. Γιὰ τήν προτίμηση, ὁμως αὐτή τόν μίσησαν τόν Ἰωσήφ τ' ἀδέρφια του. Καί τὸ μίσος αὐτὸ μεγάλωσε πιὸ πολύ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγῆθηκε τὰ δυὸ αὐτὰ ὄνειρα πού εἶχε ἰδῆ:

Τὸ πρῶτο, πὼς ἔδεναν δεμάτια στόν κάμπο. Τὸ δικό του δεμάτι στεκόταν ὀλόρθο ἐνῶ τὰ δεμάτια τῶν ἀδερφῶν του ἔπεφταν καί τὸ προσκυνοῦσαν.

Τὸ δεύτερο, πὼς ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη κι ἔντεκα ἀστέρια τόν προσκυνοῦσαν.

Μιά μέρα ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τόν Ἰωσήφ στ' ἀδέρφια του, ἐκεῖ πού ἔβοσκαν τὰ πρόβατα, γιὰ νά ἰδῆ τί γίνονταν.

Ἐκεῖνοι, καθὼς εἶδαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ μακριά, εἶπαν μεταξὺ τους:

—«Νά! ἔρχεται κείνος, ὁ ὄνειροχτυπημένος. Ἄς τὸν σκοτώσουμε λοιπὸν κι ἄς τὸν ρίξουμε σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λάκκους κι ἄς ποῦμε στὸν πατέρα μας πὼς τὸν ἔφαγε κάποιο θηρίο. Ἔτσι καὶ τὰ ὄνειρά του θὰ βγοῦν ἀνάποδα».

Στὴν ἀπόφαση ὁμως αὐτὴ δὲν ἦταν σύμφωνος ὁ Ρουβὴν, ποὺ συμβούλευε τοὺς ἀδερφοὺς του νὰ μὴ βάψουν τὰ χέρια τους στὸ ἀδερφικὸ αἷμα, ἀλλὰ νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ σ' ἓνα λάκκο. Σκόπευε αὐτὸς ὕστερα νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Τ' ἀδέλφια του πείστηκαν, γιατί κι ἔτσι πίστευαν πὼς σίγουρα ὁ Ἰωσήφ θὰ πέθαινε μὲς στὸ λάκκο ἀπὸ τὴν πείνα.

Σὰν πλησίασε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὠραῖο του ἐπανωφόρι καὶ τὸν ἔριξαν σ' ἓνα λάκκο ἄδειο. Ὑστερα κάθισαν νὰ φᾶνε. Καθὼς ἔτρωγαν, νὰ μιὰ συνοδεία ἀπὸ

εμπόρους Ἰσραηλίτες, πού πήγαιναν στήν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε στ' ἀδέρφια του:

—«Τί θά ὠφεληθοῦμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδελφό μας καὶ κρύψουμε τὸ θάνατό του; Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν πουλήσουμε στοὺς ἐμπόρους».

Τ' ἀδέρφια ἔμειναν σύμφωνα, ἔβγαλαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Ἐπειτα ἔβραψαν τὸ πανωφόρι του μὲ αἷμα ἀπὸ ἓνα κασίκι πού ἔσφαξαν, τὸ ἔστειλαν τοῦ πατέρα τους, καὶ τοῦ ἔλεγαν:

—«Βρήκαμε αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲς μὴν εἶναι τὸ πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ».

Ὁ πατέρας τὸ γνώρισε καὶ εἶπε:

—«Τὸ πανωφόρι τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι. Τὸν ἔφαγε κάποιο θεριό». Ὑστερα ἔσκισε τὰ ρούχα του καὶ θρηνοῦσε τὸν ἀγαπημένο του γιὸ πολλὰς μέρες λέγοντας:

—«Μὲ πένθος θά κατέβω στὸν τάφο νὰ βρῶ τὸ παιδί μου».

Οἱ ἔμποροι, ὅταν ἦρθαν στήν Αἴγυπτο, πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ, πού ἦταν ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ.

10. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ

Ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ, ὁ Πετεφρῆς, εἶδε πόσο ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸν ἔβαλε οἰκονόμο στὸ σπίτι του. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ τὸν μίσησε τὸν Ἰωσήφ τόσο, πού τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της. Τότε ὁ Πετεφρῆς θύμωσε καὶ διάταξε νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακή.

Ὅμως ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰωσήφ φάνηκε καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ἀκόμη. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν γιὰ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν τιμιότητά του. Ὁ ἐπι-

στάτης μάλιστα τῆς φυλακῆς τὸν διόρισε νὰ ἐπιτηρῆ τοὺς ἄλλους συγκαταδίκους.

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἀπελπίστηκε. Ἦξερε πὼς μιὰ μέρα θὰ φαινόταν ἡ ἀθωότητά του καὶ θὰ ἐλευθερωνόταν.

11. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, δυὸ ἐπίσημοι ἄνθρωποι, ὁ ἀρχικεραστῆς καὶ ὁ ἀρχιφούρναρης τοῦ Φαραώ, ἔπεσαν στὴ δυσμένειά του καὶ τοὺς ἔριξαν στὴν ἴδια φυλακὴ. Ἐνα πρωὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε ταραγμένους καὶ τοὺς ρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πὼς τὴν περασμένη νύχτα εἶχαν δῆ δυὸ ὄνειρα καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσει. Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε:

—«Διηγηθῆτε τὰ ὄνειρά σας σὲ μένα καὶ θὰ προσπαθῶ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω».

Ὁ ἀρχικεραστῆς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ δικό του ὄνειρο.

—«Εἶδα ἓνα κλῆμα, πού εἶχε τρεῖς κλάδους γεμάτους σταφύλια. Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ. Ὅταν τὰ σταφύλια ψήθηκαν, πῆρα καὶ τὰ ἔστιψα μέσα στὸ ποτήρι καὶ ἔδωκα στὸ βασιλιά νὰ πιῇ»

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε:

—«Τὰ τρία κλαδιὰ σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Ἄμα περάσουν αὐτές, ὁ Φαραώ θὰ σὲ ξαναφέρῃ στὴ θέση πού εἶχες. Σὲ παρακαλῶ, νὰ θυμηθῆς καὶ μένα καὶ νὰ εἰπῆς στὸ Φαραώ, πὼς ἄδικα μ' ἔχουν ἐδώ· εἶμαι ἀθῶος».

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ἀρχιφούρναρη. Αὐτὸς εἶπε:

—«Ἐγὼ ἔβλεπα, πὼς βαστοῦσα πάνω στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια. Τὸ πάνω ἦταν γεμάτο ἀπ' ὄλα ἐκεῖνα τὰ ζυμαρικά τῆς τέχνης μου, ποὺ εἶναι τόσο ἀγαπητὰ στὸ Φαραῶ. Ὅμως ἔρχονταν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἄτρωγαν».

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε:

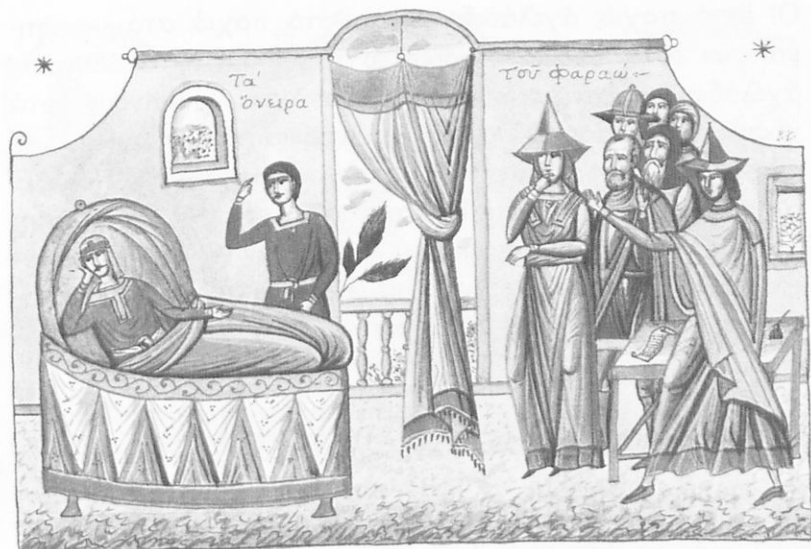
—«Τ' ὄνειρό σου εἶναι κακό. Τὰ τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὰν περάσουν αὐτὲς οἱ τρεῖς ἡμέρες, ὁ Φαραῶ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου».

Ὅπως ἐξήγησε τὰ ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραῶ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Τότε διάταξε νὰ ξανάρθῃ στὴ θέση του ὁ ἀρχικεραστής καὶ νὰ κρεμάσουν τὸν ἀρχιφούρναρη.

Ὅμως ὁ ἀρχικεραστής ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ του οὔτε θυμήθηκε κὰν τὸν Ἰωσήφ.

12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

Δύο χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτά, εἶδε ὁ Φαραῶ στὸν ὕπνο του ἓνα ὄνειρο. Πὼς τάχα ἦταν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καὶ εἶδε ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' αὐτὸν ἑπτὰ ὠραῖες καὶ παχιῆς ἀγγελάδες, ποὺ ἔβωσκαν ἐκεῖ κοντὰ. Ἀμέσως ὕστερα εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ἄλλες ἑπτὰ ἀγγελάδες ἄσχημες κι ἀδύνατες. Αὐτὲς ἔπεσαν πάνω στὶς πρῶτες καὶ τὶς ἔφαγαν. Μόλις εἶδε τὸ ὄνειρο αὐτὸ ὁ βασιλιάς, ξύπνησε. Ὅμως σὲ λίγο τὸν ξαναπῆρε ὁ ὕπνος καὶ βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Τάχα ἀπὸ μιὰ ρίζα βλάστησαν ἑπτὰ στάχυα ὠραῖα καὶ θρεμμένα. Σὲ λίγο κοντὰ σ' αὐτὰ φύτρωσαν ἄλλα

ἐφτά στάχυα λεπτά κι ἀδύνατα. Αὐτὰ γύρισαν καὶ κατάπιαν τὰ πρῶτα. Μεγάλῃ ἐντύπωση ἔκαμαν στὸ βασιλιά αὐτὰ τὰ ὄνειρα. Κάλεσε λοιπὸν τοὺς σοφοὺς του νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, ὅμως αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴ σημασία τους.

13. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται

Τότε ὁ ἀρχικεραστὴς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ, ποὺ εἶχε ἐξηγήσει τόσο σωστὰ τὸ ὄνειρο τὸ δικό του καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀρχιφούρναρη. Τὸ εἶπε λοιπὸν στὸ Φαραῶ κι ἐκεῖνος εὐθύς διάταξε νὰ βγάλουν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακή καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸ παλάτι.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά, ἄκουσε τὰ ὄνειρα καὶ εἶπε:

—«Μιὰ εἶναι ἡ σημασία καὶ στὰ δυὸ ὄνειρά σου, βασιλιά.

Οἱ ἑπτὰ παχιῆς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ παχιὰ στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐφορία στὴ γῆ. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μαραμμένα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας εὐθύς μετὰ τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας.

»Κι αὐτὰ θὰ γίνουν πολὺ γρήγορα, γιατί καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα τὰ εἶδες τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Κι ἔχω τὴ γνώμη, βασιλιά, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ λαός, ὅταν θὰ ῥθῃ ἡ δυστυχία, νὰ διορίσετε ἓναν ἄνθρωπο προκομμένο, πού νὰ ἀποθηκέψῃ καὶ νὰ φυλάξῃ πολὺ σιτάρι, ὅσο θὰ κρατᾶ ἡ εὐφορία».

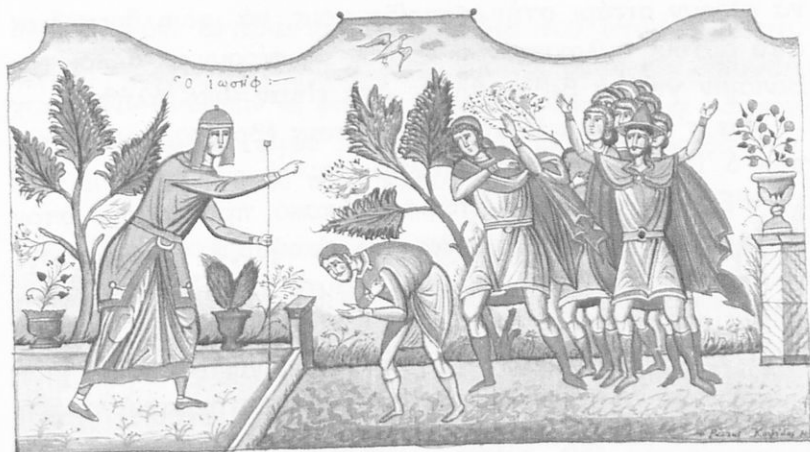
Ὁ Φαραὼ τόσο ἐξετίμησε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ὥστε ὄχι μόνον τὸν ἀπελευθέρωσε, παρὰ αὐτὸν βρῆκε γιὰ κατάλληλο οἰκονόμο νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀποθήκευση τοῦ σιταριοῦ. Τὸν διόρισε ἀρχιφροντιστὴ στὸ βασιλείο του καὶ τοῦ ἔκαμε πολλὰς τιμές.

Πραγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα στὴν ὑπηρεσία του. Τὰ ἑπτὰ χρόνια πού κράτησε ἡ εὐφορία συγκέντρωσε σὲ καινούριες ἀποθῆκες ἄφθονο σιτάρι.

14. Οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο

Ὅταν ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, στὴν Αἴγυπτο εἶχε σιτάρι ἀρκετὸ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς κατοίκους δὲ στενοχωρέθηκε γιὰ ψωμί. Σ' ἄλλα μέρη ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ. Ἐρχονταν λοιπὸν στὴν Αἴγυπτο κι ἀγόραζαν ἀκριβὰ τὸ σιτάρι τους.

Ἡ ἴδια πείνα ἦταν καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰακώβ μὲ τοὺς ἑντεκα γιούς του. Στέλνει λοιπὸν κι αὐτὸς ὅλα τὰ παιδιά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικρὸ τὸ Βενιαμίν, γιὰ ν' ἀγοράσουν σιτάρι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦρθαν καὶ

παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ χωρὶς νὰ τὸν ξέρουν. Αὐτὸς ὁμως ἀμέσως τοὺς γνώρισε καὶ μὲ αὐστηρὸ τρόπο τοὺς ρωτᾶει :

—«Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε σεῖς;»

—«Ἀπὸ τῆ Χαναάν, γιὰ σιτᾶρι», ἀποκρίθηκαν αὐτοὶ φοβισμένοι.

—«Εἶστε κατάσκοποι ἐσεῖς!» τοὺς λέει ὁ Ἰωσήφ. «Ἦρθατε νὰ δῆτε τὰ μυστικὰ ὄχυράματα!»

—«Ὅχι, ὄχι, κύριε. Εἴμαστε καλοὶ. Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ δώδεκα παιδιὰ ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰακώβ. Τὸ μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔχει μείνει ἐκεῖ. Ἕνα ἄλλο, ὁ Ἰωσήφ, ἔχει χαθῆ».

—«Εἶστε κατάσκοποι!» τοὺς λέει πάλι ὁ Ἰωσήφ, «καὶ θὰ μπῆτε στὴ φυλακὴ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν, πού θὰ πάη στὴν πατρίδα σας νὰ φέρῃ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ σας».

Ἔτσι κι ἔγινε. Ὑστερα ὁμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ μ' ἕνα διερμηνέα, πού ἤξερε ἑβραϊκᾶ, καὶ εἶπε στοὺς ἀδερφούς του πὼς μποροῦν νὰ φύγουν καὶ

νά φέρουν σιτάρι στήν πατρίδα τους, νά μείνη ὁμως ἕνας ἀπό αὐτούς φυλακισμένος, ὥσπου νά φέρουν οἱ ἄλλοι τὸν Βενιαμὴν γιὰ νά βεβαιωθῆ ἂν ὅσα εἶπαν εἶναι ἀλήθεια.

Τότε τ' ἀδέλφια ἔλεγαν μεταξύ τους ἑβραϊκά, νομίζοντας πῶς ὁ Ἰωσήφ δὲν τοὺς καταλάβαινε:

—«Ἐμεῖς πληρώνουμε τώρα τὸ κακό, πού κάμαμε στὸν Ἰωσήφ. Εἶδαμε τὴν ἀγωνία του, ἀκούσαμε τοὺς θρήνους του καὶ δὲν τὸν λυπηθήκαμε. Γι' αὐτὸ τώρα ὑποφέρουμε».

Μάλιστα περισσότερο μάλωνε τοὺς ἄλλους ὁ Ρουβὴν. Ὁ Ἰωσήφ, καθὼς ἄκουσε αὐτά, συγκινήθηκε πολὺ, γιατί εἶδε πῶς τὰ ἀδέρφια του εἶχαν νιώσει τὴν κακὴ πράξη πού ἔκαμαν καὶ εἶχαν ἀρχίσει νά μετανοοῦν.

Βγῆκε λοιπὸν κι ἔκλαψε κρυφά.

Ὑστερα διάταξε νά μείνη στὴ φυλακὴ μόνον ὁ Συμεὼν καὶ στοὺς ἄλλους νά δώσουν τὴν ἄδεια νά γυρίσουν στήν πατρίδα τους μὲ τὰ σακιά γεμάτα σιτάρι.

Καὶ μέσα στὰ σακιά εἶπε νά βάλουν τὰ χρήματα, πού εἶχαν δώσει, γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸ σιτάρι, καὶ νά τοὺς δώσουν καὶ τροφὲς γιὰ τὸ ταξίδι.

Στὸ δρόμο τ' ἀδέρφια ἀπόρεσαν πολὺ, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ σακιά, βρῆκαν μέσα καὶ τὰ χρήματα.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ὅλα αὐτά καὶ πῶς ὁ ἄρχοντας στήν Αἴγυπτο ἀπαιτοῦσε νά στείλῃ τὸ μικρὸ του γιό, ταραχτήκε πολὺ.

—«Ὁ Ἰωσήφ δὲ ζῆ πιά, ὁ Συμεὼν στὴ φυλακὴ. Τώρα μοῦ ζητοῦν νά χάσω καὶ τὸ μικρὸ μου Βενιαμίν; Ὁχι, αὐτὸ δὲ γίνεται».

Ὁ Ρουβὴν προσπάθησε νά πείσῃ τὸν πατέρα του. πῶς αὐτὸς θὰ προστάτευε τὸ Βενιαμίν κι ἐξάπαντος θὰ τὸν ἔφερνε πίσω. Ὅμως ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἦρθε ἡ μέρα πού τὸ ψωμί σώθηκε πάλι στὸ σπίτι τοῦ

Ἰακώβ. Τότε ἔστειλε πάλι τὰ παιδιά του στὴν Αἴγυπτο, γιὰ ν' ἀγοράσουν ἄλλο σιτάρι. Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν ἔφευγαν χωρὶς τὸν Βενιαμὴν κι ἔτσι ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στείλῃ κι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγγυήθηκε ὁ Ἰούδας πὼς θὰ τὸν ἔφερναν ὅπωςδήποτε πάλι πίσω.

15. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδερφούς του

Ὅταν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἦρθαν στὴν Αἴγυπτο, ἔδωκαν στὸν ἐπιστάτη πού εἶχε ὁ Ἰωσήφ, τὰ χρήματα πού εἶχαν βρῆ στὰ σακιά τους. Ὑστερα παρουσιάστηκαν στὸ Ἰωσήφ κι αὐτὸς τοὺς δέχτηκε τώρα μαλακότερα καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Καθὼς εἶδε τὸν Βενιαμὴν, συγκινήθηκε καὶ βγῆκε νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Ἐπειτα τοὺς ἔκαμε τραπέζι καὶ τοὺς ἔβαλε μὲ τὴ σειρά σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία τους, πού τοὺς ἔκαμε νὰ παραξενευτοῦν. Διάταξε νὰ βάλουν μπροστὰ στὸ Βενιαμὴν τὸ ὠραιότερο φαγητό.

Ἐπειτα πρόσταξε τὸν ἐπιστάτη του νὰ γεμίσῃ τὰ σακιά τους καὶ νὰ βάλῃ πάλι μέσα τὰ χρήματα τοῦ καθενὸς καὶ στοῦ Βενιαμὴν τὸ σακὶ νὰ βάλῃ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Τὸ πρῶτὸ τ' ἀδέρφια ξεκίνησαν. Μόλις ὁμως βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὁ Ἰωσήφ ἔδωκε διαταγὴ νὰ τοὺς πιάσουν, γιὰτὶ εἶχαν κλέψῃ τὸ ἀσημένιο του ποτήρι. Τ' ἀδέρφια, ἐπειδὴ ἤξεραν πὼς δὲν εἶχαν κάμῃ τέτοιο πράγμα, εἶπαν:

—«Ἐκεῖνος πού θὰ βρεθῆ στὸ σακὶ του τὸ ποτήρι νὰ θανατωθῆ κι ὅλοι ἔμεῖς οἱ ἄλλοι νὰ γίνουμε σκλάβοι».

Ψάχνουν λοιπὸν τὰ σακιά καὶ νὰ τὸ ποτήρι, στοῦ Βενιαμὴν τὸ σακὶ!

Τ' ἀδέρφια ἀπορώντας σκίζουν τὰ ρούχα τους καὶ γυρίζουν στὴν πόλη, ὅπου ὀδηγοῦνται στὸν Ἰωσήφ.

—«Τί είναι αυτό που κάματε;» τούς ρωτᾷ ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰούδας εὐθύς προχώρησε καὶ εἶπε:

—«Νά, ἐμεῖς δοῦλοι σου ὄλοι».

—«Ὅχι», ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωσήφ. «Μόνον αὐτὸς που πῆρε τὸ ποτήρι θὰ μείνη σκλάβος μου. Σεῖς οἱ ἄλλοι θὰ γυρίσετε στὸν πατέρα σας».

—«Ἄς μείνω ἐγὼ σκλάβος», παρακαλεῖ ὁ Ἰούδας, «κι' ἄς γυρίση ὁ Βενιαμίν, γιατί χωρίς αὐτὸν ὁ πατέρας μας δὲ θὰ μπορέση νὰ ζήσει».

Τότε ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῆ. Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια λέει στοὺς ἀδερφούς του:

—«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδερφός σας, που πουλήσατε. Μὴ λυπᾶστε. Πηγαίνετε στὸν πατέρα μας καὶ πείτε του ὅλη τὴν ἱστορία καὶ νὰ πάρη ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ ῥθῆ ἐδῶ, γιατί ἡ πείνα θὰ βαστάξη ἀκόμη πέντε χρόνια».

Ἄφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωσήφ, ἀγκάλιασε κλαίγοντας τούς ἀδελφούς του καὶ ἰδιαίτερα τὸν Βενιαμίν.

16. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ γύρισαν στὴ Χαναάν καὶ γεμάτοι χαρὰ εἶπαν στὸν πατέρα τους πὼς ὁ Ἰωσήφ ζῆ, εἶναι μεγάλος ἄρχοντας στὴν Αἴγυπτο καὶ θέλει νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν ὄλοι κοντά του. Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε. Ὅταν ὅμως εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, που εἶχε δώσει ὁ Ἰωσήφ στὰ ἀδέρφια του, πίστεψε κι ἀποφάσισε νὰ πάη στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ δῆ τὸ γιό του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγήκε μὲ μιὰ ὥραία βασιλικὴ ἄμαξα νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Κι ὅταν

ἔφτασε, ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του καί τόν φιλοῦσε κι ἔκλαιγε ἀπό συγκίνηση.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε:

—«Τώρα, ἀγαπητό μου παιδί, ἄς πεθάνω, ἀφοῦ εἶδα τὸ πρόσωπό σου».

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος πιά κοντὰ στὰ παιδιά του. Ὄταν πλησίασε τὸ τέλος του, φώναξε τὸν Ἰωσήφ καί τοῦ παράγγειλε νὰ τὸν θάψῃ στὸν τόπο τῶν προγόνων του. Ἔτσι κι ἔγινε. Τὰ παιδιά του ἔμειναν στήν Αἴγυπτο καί οἱ ἀπόγονοί τους ἔγιναν ἕνας μέγανος λαός, πού λεγόταν Ἰσραηλίτες.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Ἰωσήφ πέθανε, καθὼς καὶ τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπόγονοί του ὅμως, ποὺ καθὼς εἶπαμε λέγονταν Ἰσραηλίτες, πλήθαιναν πολὺ καὶ σὲ λίγα χρόνια ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπὸ αὐτούς.

Αὐτὸ ἔκαμε τοὺς Αἰγύπτιους ν' ἀνησυχοῦν καὶ περισσότερο οἱ βασιλεῖς τους, ποὺ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μὴ τυχὸν ἔρθῃ καιρὸς ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες κυριέψουν τὴν Αἴγυπτο καὶ βάλουν δικούς τους βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κακὸ ὁ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ νὰ αὐξάνῃ, μεταχειρίστηκε τέτοια μέτρα:

Διάταξε νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ κάνουν βαριά ἔργα, νὰ χτίζουν πολιτεῖες καὶ τείχη, κι ἔτσι ἀπὸ τοὺς κόπους ν' ἀδυνατίζουν καὶ νὰ χάνωνται. "Ὅμως οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὄχι μόνο δὲ λιγότευαν, παρὰ καὶ δυνάμωναν περισσότερο.

Σὰν εἶδε ἔτσι ὁ Φαραὼ, κάλεσε ὅλες τὶς μαμές καὶ τὶς παρᾶγγειλε νὰ σκοτώνουν εὐθύς ὅλα τ' ἄρσενικά τῶν Ἰσραη-

λιτισσῶν πού ξεγεννοῦσαν. Μὰ οὔτε αὐτὸ δὲν ἔπιασε, γιατί οἱ καλές μαμές ἔλεγαν πῶς δὲν τὶς πρόφταιναν τὶς Ἰσραηλίτισσες στὴ γέννα τους, γιατί εἶναι γερές καὶ γεννοῦσαν χωρὶς τὴ βοήθειά τους.

Τότε ὁ Φαραῶ ἔβγαλε διαταγή νὰ ρίχνουν οἱ Αἰγύπτιοι στὸν ποταμὸ Νεῖλο ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μία Ἑβραία γέννησε ἓνα πολὺ ὠραῖο ἀγοράκι. Τὸ ἔκρυβε ἢ καημένη ἀρκετὸν καιρὸ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν καὶ τὸ πνίξουν στὸ ποτάμι. Μὰ ἐπειδὴ φοβήθηκε πῶς δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ προφυλάξῃ τὸ παιδί της ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ, σκέφτηκε νὰ τὸ σώσῃ διαφορετικά.

Τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι, πού τὸ εἶχε ἀλειμμένο καλὰ μὲ πίσσα, ὥστε νὰ μὴ περνοῦν μέσα τὰ νερά. Πῆρε τὸ καλάθι καὶ μαζί μὲ τὴ μεγάλη κόρη της, τὴ Μαριάμ, ἦρθαν στὸ

ποτάμι. Ἐκεῖ ἀκούμπησε τὸ καλάθι μὲ τὸ παιδί πάνω στὸ ἦσυχο νερὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι, ἐνῶ ἡ Μαριάμ ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὶς καλάμιές, γιὰ νὰ ἰδῆ τί θ' ἀπογίνη.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ νὰ, ἔρχεται ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὶς ὑπηρέτριές της νὰ λουστῆ στὸ ποτάμι. Καθὼς εἶδε τὸ καλάθι, διάταξε τὶς ὑπηρέτριες νὰ τὸ τραβήξουν ἔξω, περιέργη νὰ ἰδῆ τί εἶχε μέσα. Τὸ ἀνοιξαν λοιπὸν καὶ βλέπουν τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν μέσα. Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρη αὐτὴ καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ στὸ παλάτι.

Μόλις εἶδε αὐτὰ ἡ κρυμμένη Μαριάμ, πῆρε θάρρος καὶ πρόβαλε ἐμπρὸς στὴ βασιλοπούλα. Τῆ ρώτησε μὴ τυχὸν καὶ ἤθελε παραμάννα γιὰ τὸ παιδί, γιατί αὐτὴ γνώριζε μιὰ πολὺ καλὴ. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καὶ τὴν ἔστειλε νὰ πάη εὐθύς νὰ φέρη τὴν παραμάννα. Ἐτρεξε λοιπὸν ἡ καλὴ κόρη στὴ μητέρα της καὶ τῆς εἶπε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Οἱ δυὸ μαζί γύρισαν τότε στὴ βασιλοπούλα καὶ κείνη παράδωκε τὸ παιδί στὴ μητέρα του νὰ τὸ κρατήσῃ τρία χρόνια.

Ὅταν πέρασαν τὰ τρία χρόνια, ἡ μητέρα ἔδωσε πάλι τὸ παιδί στὴ βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ πῆρε τότε στὸ παλάτι νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ ὄνομα Μωυσῆς, ποὺ σημαίνει σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό.

2. Ὁ Θεὸς φανερῶνεται στὸ Μωυσῆ

Ὁ Μωυσῆς ἀνατράφηκε βασιλικά στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, χωρὶς ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγὴ του. Γι' αὐτὸ πάντοτε προστάτευε καὶ βοηθοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες. Κάποια μέρα, περνώντας σ' ἕνα δρόμο, εἶδε ἕναν Αἰγύπτιο νὰ χτυπᾶ ἕναν Ἰσραηλίτη. Στάθηκε εὐθύς καὶ ρώτησε τὴν

αίτια, μὰ ὁ Αἰγύπτιος θυμωμένος θέλησε νὰ χτυπήσῃ καὶ τὸν ἴδιο τὸ Μωυσῆ. Τότε ὁ Μωυσῆς ἀναγκάστηκε νὰ χτυπήσῃ τὸν Αἰγύπτιο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὅταν ὁ φόνος αὐτὸς ἔγινε γνωστός, ὁ Μωυσῆς, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκηση τῶν Αἰγυπτίων, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῆγε τότε σ' ἓνα ἄλλο τόπο, τὴ Μαδιάμ, ὅπου παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς ἱερέα, ποὺ λεγόταν Σεπφώρα.

Ὅσον καιρὸ ἔλειπε ὁ Μωυσῆς, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Αἰγύπτιοι νὰ βασανίζουν τοὺς Ἰσραηλίτες μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τοὺς κάνουν τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο ἀνυπόφορη.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ. Μιὰ μέρα ὁ Μωυσῆς βρισκόταν σ' ἓνα βουνό, τὸ Χωρήβ, κι ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν συλλογισμένος, εἶδε ἓνα βάτο ἀπ' ὅπου ἔβγαιναν φλόγες χωρὶς νὰ καίεται.

Γεμάτος ἀπορία κίνησε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἰδῆ πῶς γινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὰ δὲν εἶχε πλησιάσει ἀκόμα κι ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἱερός.

Εὐθύς ὁ Μωυσῆς ἔπεσε στὰ γόνατα κι ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέῃ πῶς αὐτὸς ἦταν διορισμένος νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὑπόφεραν τόσα μαρτύρια, καὶ νὰ τοὺς πάῃ στὴ Χαναάν. Τοῦ παράγγειλε νὰ παρουσιαστῇ στὸ Φαραῶ καὶ νὰ τοῦ πῆ νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια, γιατί ἄλλιῶς πολλὰ κακὰ θὰ πέσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωυσῆς καταφοβισμένος ρώτησε πῶς μπορούσε νὰ παρουσιαστῇ καὶ νὰ πῆ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὸ Φαραῶ, ἀφοῦ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλῇ εὐκολα. Ὁ

Θεός όμως του ἄποκρίθηκε πὼς μπορούσε νὰ πάρη μαζί του τὸν ἀδερφό του τὸν Ἀαρών, πού μιλεῖ πολὺ ὠραῖα.

Τότε ὁ Μωυσῆς πῆγε στὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπε ὅλα αὐτά.

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωυσῆς κι ὁ Ἀαρών πῆγαν καὶ παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἐντολή, πού ὁ Θεός τοὺς ἔδωκε. Ὁ Φαραώ ὅμως τοὺς ἔδιωξε καὶ τοὺς εἶπε πὼς δὲν ἔχει κανένα λόγο ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν. Ὑστερα ἔβαλε διαταγὴ νὰ μεγαλώσουν τὰ βάσανα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Ἀαρών κι ὁ Μωυσῆς ξαναπῆγαν ἄλλη μέρα πάλι ἐμπρὸς στὸ Φαραώ καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἀαρών ποιά ἦταν

ή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἔριξε κάτω τὸ ραβδί του κι αὐτὸ ἔγινε εὐθύς φίδι. Ὁμοῦς ὁ Φαραὼ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωκε καμιὰ σημασία, παρὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῆ τοὺς δύστυχους Ἰσραηλίτες στὴ σκλαβιά.

Τότε ὁ Θεός, θυμωμένος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἄπιστου βασιλιᾶ, ἔριξε πάνω στὴ χώρα του δέκα φοβερὰ κακά, τὶς δέκα πληγές.

Πρῶτα ἔκαμε τὸ νερὸ τοῦ Νείλου αἷμα, ὕστερα γέμισε τὸν τόπο βατράχους, ἔπειτα ἄπλωσε βαθὺ σκοτάδι, ποὺ κράτησε πολλὲς ἡμέρες. Τέλος, στέλνει καὶ τὴ δέκατη πληγή, τὴν πιὸ φοβερή: δηλαδὴ ἄγγελος Κυρίου χτύπησε ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ πέθαναν ὅλα σὲ μιὰ νύχτα.

Τὴν ἴδια νύχτα οἱ Ἰσραηλίτες, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὴν ἔδωκε στὸ Μωυσῆ, ἔμειναν ἄγρυπνοι καὶ ντυμένοι, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ εἶχε σφάζει κάθε οἰκογένεια ἀπὸ ἓνα ἄρνι κι ἀφοῦ πρῶτα ἔβαψαν τὴν πόρτα τους μὲ τὸ αἷμα του, ὕστερα τὸ ἔψησαν. Ἐβαψαν οἱ Ἰσραηλίτες σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων κι ἔτσι νὰ μὴ χτυπηθοῦν μὲ θάνατο καὶ τὰ δικά τους παιδιὰ.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ Ἑβραῖοι τὴ γιορτάζουν ὡς σήμερα. Εἶναι τὸ Πάσχα τους καὶ κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα αὐτὴ τρῶνε ἄρνι ψητὸ καθὼς καὶ ἄζυμα, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἐξοδὸ τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Μὲ τὴ δέκατη φοβερὴ πληγὴ ποὺ ἔριξε ὁ Θεὸς στοὺς Αἰγύπτιους, ὁ Φαραὼ κατατρόμαξε. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ

φώναξε τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἄαρὼν καὶ τοὺς εἶπε πὼς δέχεται νὰ πάρουν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ φύγουν τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα.

Ἄμέσως λοιπὸν οἱ Ἰσραηλίτες μαζεύτηκαν ὅλοι ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Μπῆκαν μπροστὰ οἱ πολεμιστές, ποὺ ἦταν ἑξακόσιες χιλιάδες καὶ ξεκίνησαν. Μὰ δὲν εἶχαν πολὺ προχωρήσει κι ὁ Φαραὼ μετάνιωσε γιὰ τὸν ἄφησε.

Στέλνει λοιπὸν εὐθὺς πίσω τοὺς στρατὸ νὰ τοὺς κυνηγήσει καὶ νὰ τοὺς φέρη πάλι. Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Κινδύνευαν λοιπὸν νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους κι ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος τους. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε στὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή. Ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Μωυσῆ νὰ χτυπήσει μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερὰ τῆς θάλασσας. Μόλις ὁ Μωυσῆς ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός, τὰ νερὰ χωρίστηκαν

κι άνοιχτηκε δρόμος στεριά, άπ' όπου οι 'Ισραηλίτες πέρασαν όλοι άντίπερα. Πίσω τους όμως μπήκαν στο στεγνό αυτό δρόμο και οι Αιγύπτιοι και τους κυνηγοΰσαν. Μά τότε χτύπησε πάλι ό Μωυσής τó ραβδί του κι εύθυσ κλείστηκαν τά νερά κι όλος ό αίγυπτιακός στρατός πνίγηκε. Χαρούμενοι τώρα οι 'Ισραηλίτες που σώθηκαν, δόξασαν τó Θεό για τήν προστασία του.

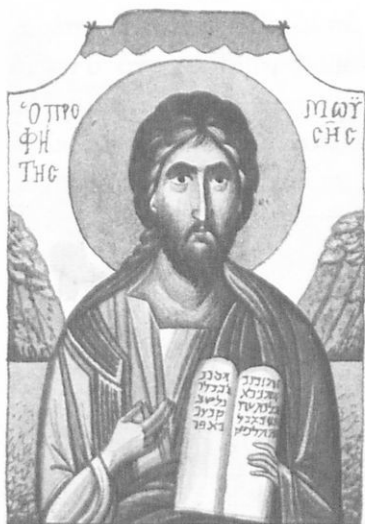
5. Οί δέκα έντολές

"Υστερα άπό τήν 'Ερυθρά Θάλασσα οι 'Ισραηλίτες βρέθηκαν στήν έρημο. 'Εκεί σώθηκαν ό,τι τροφές είχαν μαζί τους και δέν έβρισκαν πιά τίποτε νά φάνε. "Αρχισαν τότε νά βασανίζονται άπό τήν πείνα, νά στενοχωροΰνται και νά παραπονοΰνται στο Μωυσή, που τους είχε φέρει εκεί και γύρευαν νά γυρίσουν πάλι στήν Αίγυπτο.

'Ο Μωυσής στενοχωρήθηκε πολύ, μά τότε ό Θεός που δέν άφηγε άπό τήν προστασία του τόν 'Εβραϊκό λαό, έριξε άπό τόν οΰρανό μά γλυκιά και θρεπτική τροφή, τó μάννα, και μαζί μ' αυτό πολλά όρτύκια. "Ετσι οι 'Ισραηλίτες σώθηκαν πάλι άπό τήν πείνα και πέρασαν πολύν καιρό ήσυχοι στήν έρημο.

Μά σέ λίγο βρέθηκαν σέ μέρος που δέν είχε καθόλου νερό. "Αρχισαν τότε νά διψοΰν και νά ύποφέρουν πολύ. Πάλι λοιπόν παραπονοιοΰνταν στο Μωυσή πώς σώθηκαν άπό τους Αιγύπτιους και ήρθαν νά πεθάνουν στήν έρημο.

Τότε ό Μωυσής προσευχήθηκε στο Θεό και ζήτησε τή βοήθειά του. 'Ο Θεός του παράγγειλε νά χτυπήσει με τó ραβδί του σ' ένα βράχο, στο βουνό Χωρήβ, κι εύθυσ θα βγή άφθονο νερό. "Ετσι κι έγινε και ό λαός γεμάτος εύγνωμοσύ-

νη ήπιε από τὸ καθαρότατο νερὸ κι ἔσβησε τὴ δίψα του.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε πού οἱ Ἑβραῖοι βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχαν φτάσει τώρα κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά. Ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ κι ἐκεῖ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ παράγγειλε νὰ κατεβῆ κάτω στους Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς πῆ πὼς ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προστασία του, πρέπει νὰ κρατοῦν δέκα ἐντολές πού θὰ τοὺς δώση.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν αὐτὸ ἀπὸ τὸ Μωυσῆ, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Μωυσῆς τοὺς διάταξε νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα τοὺς ὀδήγησε κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά, πού ἡ κορυφὴ του ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα μαῦρο σύννεφο.

Σὲ λίγο ἄρχισε ν' ἀστράφτη καὶ νὰ βροντᾶ κι ὅλο τὸ βουνὸ ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους μὲ τύμπανα καὶ σάλπιγγες, πού οἱ Ἑβραῖοι στάθηκαν ἐκστατικοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού εἶπε τὶς δέκα ἐντολές:

1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς σας. Νὰ μὴ λατρεύετε ἄλλο Θεό, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

2. Νὰ μὴν προσκυνᾶτε ποτὲ εἰδωλα.

3. Νὰ μὴν ὀρκίζεστε καὶ νὰ μὴν πιάνετε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ
στό στόμα σας χωρὶς λόγο.

4. Ἐξὶ μέρες νὰ ἐργάζεστε καὶ τὴν ἑβδομὴ νὰ ξεκουρά-
ζεστε.

5. Νὰ σέβεστε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

6. Νὰ μὴ σκοτώνετε ποτέ.

7. Νὰ μὴ προσβάλλετε κανενὸς τὴν τιμὴ.

8. Νὰ μὴν κλέβετε.

9. Μὴν πᾶρετε ποτέ ψεύτικο ὄρκο.

10. Μὴ βάλῃ ὁ νοῦς σας τὸ ξένο πράγμα.

6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι

Ὁ Μωυσῆς ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ Σινά. Ἐκεῖ
ἔμεινε σαράντα μέρες, ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ.

Ἀφοῦ ὁμως ἀργοῦσε νὰ κατεβῆ, οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν στὸν
Ἄαρὼν πὼς ὁ Μωυσῆς θὰ χάθηκε καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη
πιὰ νὰ τὸν περιμένουν. Ζή-
τησαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν νὰ
τοὺς φτιάξῃ ἕνα Θεὸ εἶδωλο,
ὅπως ἤξεραν ἀπὸ τὴν Αἴγυ-
πτο, γιὰ νὰ κάνουν σ' αὐτὸ
τὴ λατρεία τους.

Ὁ Ἄαρὼν ἀναγκάστηκε νὰ
δεχτῆ. Τοὺς διάταξε λοιπὸν
κι ἔφεραν ὅλοι τὰ χρυσά τους
κοσμήματα καὶ μ' αὐτὰ ἔφτια-
ξε ἕνα χρυσὸ μοσχάρι. Τὸ
ἔστησε αὐτὸ σ' ἕνα μέρος καὶ
οἱ Ἑβραῖοι ἔρχονταν καὶ τὸ
προσκυνοῦσαν.

Ὁ Μωυσῆς ὁμως, στὶς σα-

ράντα μέρες επάνω, κατέβηκε από τὸ βουνὸ Σινά, κρατώντας δυὸ πέτρινες πλάκες, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς μὲ τὶς δέκα ἐντολὲς χαραγμένες επάνω.

Καθὼς εἶδε ὁμως τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ μοσχάρι, τόσοσ θυμὸς τὸν ἐπίασε, πὺ τοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ταραχὴ του οἱ πλάκες κι ἔσπασαν. Ἐπειτα προχώρησε, κατὰστρεψε τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τιμώρησε αὐστηρὰ τὸν ἄπιστο λαό.

Ἀνέβηκε τότε πάλι στὸ βουνὸ Σινά καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ πῆρε δυὸ νέες πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές, πὺ τὶς ἔβαλε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο φτιαγμένο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο, πὺ ὀνομάστηκε Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης τὴν ἔβαλε πάλι μέσα σὲ μιὰ σκηνή, πὺ τὴν εἶπαν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ σ' αὐτὴν πρόσφερε θυσία στὸ Θεό.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, πὺ πῆραν οἱ Ἑβραῖοι τὶς δέκα ἐντολές, τὴ γιορτάζουν ἑπτὰ ἑβδομάδες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴ δηλαδή.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ

Ὅταν ὁ Μωυσῆς κατάλαβε τὸ θάνατό του, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ διορίση ἀρχηγὸ στοὺς Ἑβραῖους.

Ὁ Θεὸς τότε ὄρισε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἄνθρωπο μὲ μυαλὸ καὶ ἀρετὴ καὶ διάταξε τὸ Μωυσῆ νὰ τὸν παρουσιάση στοὺς Ἑβραῖους γι' ἀρχηγό τους.

Κατόπιν ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Φασγὰ καὶ εἶδε τὴ χώρα Χαναάν, πὺ θὰ κατοικοῦσαν ὀριστικὰ οἱ Ἑβραῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση πὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Θεός.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν τὸ Μωυσῆ μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ γιορτὲς στὴν κοιλάδα τοῦ Μωάβ καὶ τὸν ἔκλαψαν τριάντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Ὁ Μωυσῆς πέθανε πρὶν κατορθώσει νὰ φέρῃ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν. Τότε ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Ὅταν ὁ λαὸς προχωροῦσε, μπροστὰ πήγαιναν πάντοτε οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν ἱερὴ Κιβωτὸ μὲ τὶς πλάκες, ποὺ εἶχαν τὶς δέκα ἐντολές.

Ἐφτασαν κάποτε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὄλος ὁ λαὸς πέρασε δίχως νὰ βραχῆ κανεῖς, γιατί κι ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, τὰ νερὰ χωρίστηκαν σὲ δυὸ καὶ ἄνοιξαν δρόμο νὰ διαβοῦν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ οἱ Ἰσραηλίτες χρειάστηκαν νὰ πολεμήσουν μὲ διάφορους λαοὺς, ποὺ στάθηκαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ εἶχαν πολιτεῖες τριγυρισμένες μὲ ὄχυρὰ τεῖχη καὶ πολεμιστὲς πολλοὺς. Ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἰσραηλίτες κατόρθωσαν νὰ τοὺς νικήσουν.

Ὅταν πολιορκήσαν τὴν ὄχυρῶμένη πόλη Ἰεριχώ, ἑπτὰ μέρες ἔμειναν γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη της. Τὴν ἕβδομη μέρα οἱ ἱερεῖς σάλπισαν μὲ τὶς σάλπιγγες, ὁ λαὸς ἄφησε μεγάλη βοή καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλης ἔπεσαν μόνα τους.

Ἐπειτα ἔφτασαν σὲ μιὰ ἄλλη πόλη, τὴ Γαβῶν, καὶ ἄρχισαν δυνατὴ μάχη μὲ τοὺς ἐχθροὺς. Ἡ μάχη κράτησε ὡς

τὸ βράδυ χωρὶς νὰ νικήσουν καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σταματήσει τὸν ἥλιο, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴ μάχη. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε καὶ οἱ Ἑβραῖοι νίκησαν τοὺς ἐχθροὺς καὶ κυρίεψαν τὴ Γαβαών.

Τέλος, ἦρθε ἡ εὐλογημένη μέρα, πού οἱ Ἰσραηλίτες ἔφτασαν πιά στὴν ποθητὴ Χαναάν, ἀφοῦ πέρασαν 40 ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ Χαναάν στὶς 12 φυλὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν κι ἀφοῦ τοὺς διοίκησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ὁ Γεδεών

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλίτες δυνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄντρες, ποὺ λέγονταν κριτές. Οἱ πιὸ σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς στάθηκαν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Γεδεών πῆρε τριάντα χιλιάδες πολεμιστὲς Ἰσραηλίτες καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς Μαδιανίτες. Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τίς τριάντα αὐτὲς χιλιάδες διέλεξε μόνο τριακόσιους. Αὐτοὺς τοὺς 300 παράγγειλε νὰ πάρουν ἀπὸ μιὰ στάμνα ἄδεια καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ ἔχουν μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα καὶ νὰ εἶναι ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Τὴ νύχτα λοιπόν, μόλις ἔδωκε ὁ Γεδεών τὸ σύνθημα, οἱ

300 αὐτοὶ ἔσπασαν τὶς στάμνες καί, κρατώντας τὶς ἀναμμέ-
νες λαμπάδες μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ σαλπίζοντας μὲ τὸ ἄλλο,
ἔπεσαν ἐπάνω στὸν ἐχθρό. Οἱ Μαδιανίτες, ποὺ εἶδαν τὶς
λαμπάδες κι ἄκουσαν τὴ βοή, τόσο τρόμαξαν ποὺ ἄρχι-
σαν νὰ φεύγουν, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Γεδεὼν τότε μὲ ὅλο του τὸ στρατὸ τοὺς κυνήγησε
καὶ τοὺς κατάστρεψε.

2. Ὁ Σαμψών

Πέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ
ξεχνοῦν τὸ Θεό τους. Ἔπεσαν στὶς ἀμαρτίες καὶ στὶς κακὲς
πράξεις, ὥσπου μιὰ μέρα οἱ ἐχθροὶ τους, οἱ Φιλισταῖοι, τοὺς
χτύπησαν μὲ στρατὸ καὶ τοὺς νίκησαν. Τότε τοὺς ἔκαμαν
σκλάβους τους κι ἔμειναν στὴ σκλαβιά 40 ὀλόκληρα χρόνια.
Μέσα στὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλίτες θυμῆθηκαν
καὶ πάλι τὸ Θεὸ καὶ μετάνιωσαν.

Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε
ἓνα πολὺ δυνατὸν ἄνδρα τὸ
Σαμψών, ποὺ στάθηκε προσ-
τάτης καὶ κριτῆς τους, ἓνας
ἥρωας τῶν Ἑβραίων, ὅπως
στοὺς Ἕλληνες ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Σαμψών ἔγινε ὁ τρόμος
κι ὁ φόβος τῶν Φιλισταίων ἐξ
αἰτίας τῆς ὑπερφυσικῆς του δύ-
ναμης. Κάποτε, πηγαίνοντας
μὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ ἓναν
τόπο σὲ ἄλλον, βρέθηκε ἐμπρὸς
σ' ἓνα φοβερὸ λιοντάρι. Ἐνῶ
ὅλοι κατατρόμαξαν, αὐτὸς μὲ
μεγάλη ψυχραιμία χύθηκε ἀ-

πάνω στο θείο και τὸ ἔσκισε στὰ δυὸ σὰ νὰ ἦταν ἓνα νεογέννητο κατσικάκι. Μὲ τοὺς Φιλισταίους τὰ ἔβαλε, ἀρχίζοντας πρῶτα πρῶτα νὰ καταστρέφει τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ σπαρτά τους. Αὐτοὶ κάποτε κατόρθωσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν. Ὁμως ὁ Σαμφὼν ἔσπασε τὰ σιδερένια δεσμά του σὰ νὰ ἦταν κλωστὲς κι ἐλευθερώθηκε. Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν μιὰ γυναίκα, ποὺ λεγόταν Δαλιδά, ν' ἀνακαλύψει ποῦ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Σαμφὼν. Αὐτὴ κατόρθωσε νὰ μάθη πὼς ἦταν στὰ μακριὰ μαλλιά του. Λοιπὸν, τὸν ἀποκοίμισε καὶ τοῦ τὰ ἔκοψε μὲ τὸ ψαλίδι. Ὑστερα τὸν παράδωκε στοὺς Φιλισταίους κι αὐτοὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ.

Μιὰ μέρα ποὺ ἦταν σ' ἓνα πελώριο ναὸ τους πάνω ἀπὸ 3 χιλιάδες Φιλισταῖοι, γιὰ νὰ γιορτάσουν κάποια γιορτὴ τους, θέλησαν νὰ φέρουν ἐκεῖ καὶ τὸ Σαμφὼν, γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν.

Ὁ Σαμφὼν τότε, ποὺ στὸ μεταξύ εἶχαν μεγαλώσει τὰ μαλλιά του, καὶ εἶχε ξανάβρει τὴ δύναμή του, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ τιμωρήσει τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐπίασε ὕστερα τὶς δυὸ κολόνες, ποὺ στήριζαν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὲ τὰ δυνατά του χέρια τὶς ἔριξε κάτω λέγοντας: «ἄς πεθάνω κι ἐγὼ μαζί μ' αὐτούς», κι εὐθὺς ὅλο τὸ οἰκοδόμημα ἔπεσε καὶ πλάκωσε τοὺς Φιλισταίους, ὅσοι ἦταν ἐκεῖ.

3. Ὁ Ἥλι

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Σαμφὼν στάθηκε κριτὴς στοὺς Ἑβραίους ὁ Ἥλι. Ὁ Ἥλι ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβής, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε παιδιά, ποὺ δὲν ἔδιναν καμιὰ σημασία στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ φέρονταν πολὺ ἄσχημα σ' ὅλους.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸν Ἡλὶ αὐστηρὴ ἐντολὴ νὰ διορθώσῃ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ τὰ φέρῃ πάλι στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅμως ὁ Ἡλὶ, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ του, δὲν τὰ τιμωροῦσε κι ἔτσι αὐτὰ ἔμεναν πάντα ἀδιόρθωτα.

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε μὲ τὸν Ἡλὶ καὶ τιμώρησε καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν ἴδιον. Σὲ μιὰ μάχη δηλαδὴ ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ τὴν ἴδια μέρα. Κι ὄχι μόνον αὐτὸ παρὰ ἔπεσε καὶ ἡ ἱερὴ Κιβωτὸς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Καθὼς τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡλὶ, τόση λύπη τοῦ ἦρθε, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του νεκρός.

4. Ὁ Σαμουὴλ

Τελευταῖος κριτὴς στάθηκε στοὺς Ἰσραηλίτες ὁ Σαμουὴλ. Τὸ Σαμουὴλ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν εἶχε ὁ Ἡλὶ στὸ ναὸ καὶ τὸν σπούδασε καὶ τὸν ἀνάθρεψε. Ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ φρόνιμος καὶ γι' αὐτὸ κυβέρνησε μὲ σοφία καὶ σύνεση εἴκοσι χρόνια τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Αὐτὸς νίκησε καὶ

τούς Φιλισταίους και λευτέρωσε ἀπ' αὐτούς τούς 'Εβραίους.

"Όταν γέρασε πολύ, ἄφησε νὰ κυβερνήσουν σάν κριτές οἱ δύο γιοῖ του. Μὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲ στάθηκαν ἱκανοὶ σ' αὐτό, ὁ λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ νὰ τοὺς δώσει τώρα βασιλιά, καθὼς εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουὴλ ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῆ. Βρῆκε λοιπὸν γιὰ πιὸ κατάλληλο βασιλιά τὸ Σαούλ, ποὺ ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς στοὺς Ἰσραηλίτες.

5. Ἡ Ρούθ

Στὸν καιρὸ ποὺ κυβερνοῦσαν τούς 'Εβραίους οἱ κριτές, ἔπεσε κάποτε μεγάλη δυστυχία στὸν τόπο. Τότε πολλοὶ ἀναγκάζονταν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ νὰ πηγαίνουν σὲ ξένους τόπους, γιὰ νὰ βρῖσκουν ἐργασία καὶ ψωμὶ νὰ ζήσουν. Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἦταν καὶ ὁ 'Ελιμέλεχ.

Ὁ 'Ελιμέλεχ πῆρε τὴ γυναῖκα του, τὴν Νωεμὶν, καὶ τὰ δύο του ἀγόρια καὶ πῆγε σὲ μιὰ χώρα, ποὺ λεγόταν Μωάβ.

'Εκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ 'Ελιμέλεχ πέθανε. Ἡ χήρα Νωεμὶν πάντρεψε τὰ δύο τῆς παιδιὰ καὶ τοὺς ἔδωκε γυναῖκες ἀπὸ τὸν ξένο τόπο. Στὸν ἕνα ἔδωκε τὴν Ὁρφὰ καὶ στὸν ἄλλο τὴ Ρούθ. Μὰ πέρασε λίγος καιρὸς καὶ οἱ δύο γιοῖ τῆς δύστυχης Νωεμὶν πέθαναν κι αὐτοί. Τότε ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ γυρίσει πίσω στὸν τόπο τῆς.

Ἡ νύφη τῆς ἡ Ὁρφὰ ἔμεινε στοὺς δικούς τῆς. Ἡ Ρούθ ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφήσει τὴν πεθερὰ τῆς μοναχῆ. Τῆς εἶπε πὼς εἶχε ὑποχρέωση νὰ πάη κοντὰ τῆς, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ τὴ βοηθῆ καὶ νὰ ἐργάζεται γι' αὐτὴν, ποὺ ἦταν γριὰ καὶ μοναχῆ. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Νωεμὶν ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῆ καὶ οἱ δύο μαζί γύρισαν στὴν πατρίδα τῆς Νωεμὶν.

'Εκεῖ, ὅταν ἔφτασαν, ἦταν θέρος κι εὐτυχῶς ὑπῆρχε ἐρ-

γασία. Πῆγε λοιπὸν ἡ Ροὺθ καὶ ζήτησε νὰ ἐργαστῆ στὸν ἀγρὸ ἑνὸς πλούσιου κτηματία, τοῦ Βοόζ. Ὁ Βοόζ τόσο ἐξετίμησε τὴ καλὴ κόρη γιὰ τὴ διαγωγὴ της, ποὺ τὴν ἔκανε γυναίκα του.

Ἀπόγονος τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ροὺθ ἦταν ὁ Δαβίδ, ποὺ ἔγινε βασιλιάς τῶν Ἑβραίων, κι ἀπὸ τὴ γενιά του γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαούλ

Εἶδαμε πῶς ὁ Ἰσραηλιτικός λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν τελευταῖο κριτὴ, τὸ Σαμουήλ, νὰ τοῦ δώσῃ βασιλιά κι ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς Σαούλ.

Ὁ Σαούλ στὰ πρῶτα χρόνια βασίλευε μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη κι ἔτσι κατόρθωσε καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ νικήσῃ καὶ τὸ λαὸ νὰ κρατῆ στὸν καλὸ δρόμο.

Ἐπειτα ὁμως ἄρχισε νὰ περηφανεύεται καὶ νὰ μὴ κάνη φρόνιμες πράξεις. Τοῦ κάκου ὁ Σαμουήλ προσπάθησε μὲ τὶς συμβουλές του νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σωστὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Σαμουήλ τιμωρήθηκε. Ἡ ψυχὴ του ἔπαθε

ἀπό ἀθυμία καί τίποτα δὲν τοῦ γλύκαινε τὴν ἀνησυχία. Τότε σκέφτηκαν στὸ παλάτι νὰ τοῦ φέρουν τὸ Δαβίδ, ποὺ ἦταν βοσκὸς κι ἔπαιζε ωραία κιθάρα, νὰ διασκεδάζη τὸ βασιλιά μὲ τὴ μουσικὴ του.

2. Δαβίδ καὶ Γολιάθ

Ὁ Δαβίδ δὲν ἦταν μόνον καλὸς μουσικός, ἀλλὰ εἶχε καὶ γενναία καρδιά. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ Φιλισταῖοι ἦρθαν μὲ στρατὸ νὰ κάμουν μάχη μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, βγῆκε ἕνας γίγαντας Φιλισταῖος, ποὺ λεγόταν Γολιάθ καὶ καλοῦσε ὅποιον Ἰσραηλίτη εἶχε θάρρος νὰ μονομαχίση μαζί του. Κι ἔλεγε πὼς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νικοῦσε, ἐκείνου κι ὁ στρατὸς νὰ λογαριαζόταν νικητῆς. Στὴν πρόσκληση αὐτῆ τοῦ τρομεροῦ Γολιάθ κανένας Ἰσραηλίτης δὲν ἔβγαινε.

Τότε ἦρθε ὁ Δαβίδ στὸ στρατόπεδο, νὰ φέρη τροφὲς γιὰ τ' ἀδέρφια του ποὺ πολεμοῦσαν. Εἶδε λοιπὸν κι αὐτὸς τὸ φοβερὸ Γολιάθ καὶ πῆγε στὸν βασιλιά Σαοὺλ νὰ τὸν

παρακαλέση νά τοῦ δώσει τήν ἄδεια νά βγῆ κι αὐτός νά μονομαχήση μέ τόν Γολιάθ. Ὁ Σαούλ τοῦ ἔδωκε τήν ἄδεια κι ὁ Δαβίδ πήρε μιὰ σφεντόνα κι ἕνα λιθάρι καί βγῆκε μπροστά.

Ὅταν τόν εἶδε ὁ Γολιάθ, γέλασε καί εἶπε πῶς γιά κανένα σκύλο τόν πήρε ὁ Δαβίδ καί βγῆκε μπροστά του μέ τή σφεντόνα. Μά ὁ Δαβίδ δέ λογάριαζε οὔτε τὸ μεγάλο ἀνάστημα τοῦ Γολιάθ, οὔτε τὸ κοντάρι τὸ πελώριο, πού κρατοῦσε, γιατί αὐτός εἶχε τὸ πιὸ δυνατὸ ὄπλο, εἶχε δηλαδή τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Καθὼς λοιπὸν προχώρησε λίγο, γύρισε τὴ σφεντόνα, σημάδεψε καί ἔριξε τὴν πέτρα μέ δύναμη. Ἡ πέτρα βρῆκε τὸ Γολιάθ στὸ μέτωπο καί τόν ξάπλωσε κάτω. Πλησιάζει τότε κοντὰ ὁ Δαβίδ καί βγάζοντας τὸ μαχαίρι του, τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Σὰν εἶδαν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα οἱ Φιλισταῖοι, τρόμαξαν κι ἄρχισαν νά φεύγουν. Οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς κυνήγησαν καί τοὺς ἔκαμαν μεγάλη καταστροφή.

3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβίδ

Ὅταν γύριζαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴ μάχη, τὰ γυναικόπαιδα βγῆκαν νά ὑποδεχτοῦν τοὺς νικητές. Φώναζαν λοιπὸν μέ ἐνθουσιασμό κι ἔλεγαν : «Ὁ Σαούλ σκότωσε χιλιάδες, μά ὁ Δαβίδ μυριάδες».

Αὐτὸ πού ἔλεγαν οἱ γυναῖκες γιά τὸ Δαβίδ τοῦ κακοφάνηκε τοῦ Σαούλ. Ἄρχισε λοιπὸν νά ζηλεύη καί νά μισῆ τὸ Δαβίδ καί μάλιστα πήρε τὴν ἀπόφαση νά τόν σκοτώσῃ.

Ὁ Δαβίδ τὸ κατάλαβε καί γιά νά μὴ δώσει ἀφορμὴ νά κάμῃ τέτοιο ἀμάρτημα ὁ βασιλιάς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καί γύριζε στὰ βουνά. Ὁ Σαούλ ὁμως, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος του, βγῆκε καί τόν κυνηγοῦσε κι ἐκεῖ.

Μιά μέρα ὁ Δαβίδ, γιὰ νὰ σωθῆ, χώθηκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἦρθε καὶ μπῆκε μέσα νὰ ξεκουραστῆ καὶ ὁ Σαούλ. Ὁ Δαβίδ κρύφτηκε πιὸ βαθιὰ καὶ δὲν τὸν εἶδαν. Σὲ λίγο ὁ Σαούλ κοιμήθηκε.

Τότε ὁ σύντροφος τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιά καὶ νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Μὰ ὁ Δαβίδ ἀποκρίθηκε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό, γιὰτὶ ὁ Σαούλ ἦταν διορισμένος βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. Ὑστερα ἔκοψε μόνον ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ κοιμισμένου βασιλιά κι ἔφυγε. Ἀργότερα ὁ Σαούλ, ὅταν τὸ ἔμαθε, θαύμασε γιὰ τὴν τόσο γενναία αὐτὴ πράξη τοῦ Δαβίδ.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς κι ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του. Σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ οἱ δυὸ γιοὶ του. Αὐτὸς πληγώθηκε καὶ κινδύνευε νὰ τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτο. Τότε τράβηξε τὸ σπαθὶ του κι αὐτοκτόνησε.

4. Ὁ Δαβίδ βασιλιάς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ βασιλέψε ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ἔσοχος βασιλιάς καὶ πρῶτα πρῶτα ἔκαμε πολλὰ πολεμικὰ κατορθώματα. Νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ μεγάλωσε τὸ βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειτα ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ γι' αὐτὸ κατασκεύασε πάνω στὸ βουνὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, μιὰ σκηνὴ μεγαλοπρεπῆ, ὅπου μετέφερε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὅταν ἔγινε ἡ μεταφορὰ αὐτή, ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ, παίζοντας λύρα καὶ ψάλλοντας, πήγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπή.

Ἐκαμε ἐπίσης πολλοὺς καὶ ὠραίους ψαλμούς, ποὺ ψάλλονται στὴν ἐκκλησία μας καὶ δοξολογοῦν τὸ Θεό. Εἶναι

τὸ Ψαλτήρι, ὅπως τὸ λέμε.

Ὁ Δαβίδ ὅμως ἔκαμε ἓνα φοβερὸ ἀμάρτημα, ποῦ γι' αὐτὸ πολὺ μετάνιωσε ὕστερα καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό.

5. Ὁ Ἀβεσαλώμ

Ὁ Δαβίδ εἶχε καὶ ἓνα γιὸ μὲ τ' ὄνομα Ἀβεσαλώμ.

Ὁ Ἀβεσαλώμ ἦταν ἓνα πολὺ ζωηρὸ καὶ ἄταχτο παιδί καὶ δὲν ἄκουε τὸν πατέρα του.

Ὅταν μεγάλωσε, ἔκαμε ἐπανάσταση, θέλοντας νὰ διώξη τὸ γερο Δαβίδ ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ βασιλέψῃ αὐτός.

Τότε ὁ Δαβίδ μὲ μεγάλη του λύπη ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὸ στρατὸ νὰ καταδιώξη τὸν Ἀβεσαλώμ. Ἔδωκε ὅμως ἐντολὴ νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν κανένα κακό.

Ὅταν ὁ στρατὸς χτύπησε τοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς νίκησε κι αὐτοὶ ἔφυγαν. Ὁ Ἀβεσαλώμ καβάλλησε σ' ἓνα μουλάρι ποῦ βρῆκε κι ἔτρεχε κι αὐτὸς νὰ σωθῆ. Περνώντας ὅμως κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὰ μακριὰ μαλλιά του πιάστηκαν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ καθὼς τὸ ζῶο πέρασε μὲ ὄρμη κι ἔφυγε, ὁ Ἀβεσαλώμ ἔμεινε κρεμασμένος. Τότε ἦρθαν οἱ στρατιῶτες, ποῦ τὸν κυνηγοῦσαν καί, ξεχνώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβίδ, τὸν σκότωσαν.

Ὅταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε πὼς σκοτώθηκε ὁ γιὸς του, μεγάλη λύπη τὸν ἔπιασε καὶ κλαίοντας φώναζε: «Ἀβεσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσαλώμ, γιατί νὰ μὴν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σένα;»

6. Ὁ Σολομών

Ὅταν πέθανε ὁ Δαβίδ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ γιὸς του Σολομών. Ὁ Σολομών ἦταν τόσο ἐνάρετος, σοφὸς καὶ εὐσεβής, ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἀπ' αὐτὸν καὶ θὰ τὸ λάβῃ. Τότε ὁ Σολομών ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ φρόνηση καὶ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κυβερνήσῃ καλὰ τὸ λαό του. Ὁ Θεὸς ἀποκρίθηκε πῶς καὶ σοφία πολλή τοῦ ἔδωσε μὰ καὶ πλοῦτη πολλὰ θὰ τοῦ δώσῃ καὶ δόξα μεγάλη καὶ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

Πραγματικὰ ὁ Σολομών ἔζησε πολλὰ χρόνια, ἔκαμε ἀξιόλογα εἰρηνικὰ ἔργα, ἀπόχτησε πολλὰ πλοῦτη καὶ κυβέρνησε μὲ μεγάλη σοφία. Ἐνα δεῖγμα τῆς σοφίας του ἦταν καὶ τὸ παρακάτω περιστατικὸ :

Ἦταν δύο γυναῖκες, πού εἶχαν γεννήσει τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ ἓνα παιδί κι ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι. Τὴ νύχτα, καθὼς κοιμόνταν, ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, χωρὶς νὰ τὸ νιώσῃ, ἔπεσε πάνω στὸ παιδί της καὶ τὸ δυστυχισμένο μικρὸ πέθανε. Ὅταν ξύπνησε ἡ μητέρα του καὶ τὸ εἶδε, τὸ πῆρε εὐθύς καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέση τῆς ἄλλης γυναίκας κι αὐτὴ πῆρε τὸ ζωντανὸ παιδί ἐκείνης.

Τὸ πρωὶ πού σηκώθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν, λέγοντας κάθε μιὰ πῶς τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν δικό της. Τέλος, ἀποφάσισαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸν βασιλιὰ νὰ λύσῃ ἐκεῖνος τὴ διαφορά τους. Ὁ Σολομών δὲ χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ βρῇ τὴ δίκαιη

λύση σ' ένα ζήτημα τόσο δύσκολο. Διάταξε τὸ στρατιώτη νὰ πάρη τὸ ζωντανὸ παιδί καὶ μὲ τὸ σπαθί του νὰ τὸ κόψη στὰ δύο καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ σὲ κάθε μιὰ γυναίκα.

Καθὼς τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε δυνατὴ φωνὴ καὶ παρακάλεσε τὸ βασιλιά νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ δώσουν τὸ παιδί καλύτερα στὴν ἄλλη γυναίκα. Τότε ὁ Σολομών κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ διάταξε νὰ δώσουν σ' αὐτὴ τὸ παιδί.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναὸ στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ μετέφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ἀπὸ τὴ σκηνὴ πού εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του.

7. Ὁ Ροβοὰμ καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς ὁ γιὸς του Ροβοὰμ. Ἐπειδὴ ὁμως αὐτὸς φερνόταν ἀπάνθρωπα, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τὸν ἀποκήρυξε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δυὸ φυλὲς τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, πού ἔμειναν μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλες δέκα φυλὲς ἔκαμαν ἄλλον βασιλιά, τὸν Ἱεροβοὰμ, πού ἦταν στρατηγὸς τοῦ Σολομώντα.

*Ἐτσι τὸ βασίλειο τῶν Ἑβραίων χωρίστηκε σὲ δυὸ βασίλεια, πού τὸ ἓνα μὲ τὸ Ροβοὰμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν Ἱεροβοὰμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Τὸ ἓνα εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ ἄλλο τὴ Σαμάρεια.

8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς διαιρέθηκε σὲ δυὸ βασίλεια, ἔπεσε στὴν ἁμαρτία. Λησμόνησαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ κι ἔκαναν κάθε εἶδος κακῆς πράξεις. Τότε πα-

ρουσιάζονταν κάθε τόσο διάφοροι ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, εὐσεβεῖς κι ἐνάρετοι ἄνθρωποι, πού προσπάθησαν νὰ ξαναφέρουν μέ τῖς συμβουλές τους τὸ λαὸ στὸν ἴσιο δρόμο, μὰ δὲν τὸ κατόρθωναν.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀντὶ νὰ διορθώνωνται, ὅλο καὶ περισσότερο ἀσεβεῖς γίνονταν. Τότε ἔπεσαν ἐπάνω τους οἱ ἐχθροὶ τους καὶ τοὺς κυρίεψαν. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ τὸ κυρίεψαν οἱ Ἀσσύριοι, πού εἶχαν βασιλιά τούς τὸ Σαλμανάσσαρ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα τὸ κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι, πού βασιλιάς τους ἦταν ὁ Ναβουχοδονόσορας.

Τότε ἡ ὥραία Ἱερουσαλήμ καταστράφηκε ἐντελῶς μέ τὸ μεγαλοπρεπὴ νὰ τοῦ Σολομώντα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καθὼς καὶ ὁ τότε βασιλιάς τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰωακείμ, καὶ μεταφέρθηκαν στὴ Βαβυλώνα.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. 'Ο 'Ηλίας

'Ο προφήτης 'Ηλίας παρουσιάστηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευε στοὺς 'Ισραηλίτες ἓνας βασιλιάς ἀσεβής. Αὐτὸς εἶχε παρατήσει ὀλωσδιόλου τὴ θρησκεία τῶν προγόνων του καὶ πίστευε τὰ εἰδωλα. Λάτρευε λοιπὸν ἓνα εἶδωλο, ποὺ λεγόταν Βάαλ.

'Ο προφήτης 'Ηλίας εἶχε τραβηχτῆ στὴν ἐρημιὰ καὶ καθόταν κοντὰ σ' ἓνα ξεροπόταμο. 'Εκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε

τήν τροφή του μ' έναν ἄγγελο καὶ τοῦ παράγγελνε νὰ μὴ παύῃ νὰ συμβουλευῇ τοὺς παραστρατημένους Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε ὁ Ἡλίας στὸ βασιλιὰ τὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε, ἂν θέλῃ νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων του ἢ ὁ Βάαλ. Εἶπε λοιπὸν νὰ μαζευτοῦν σ' ἓνα μέρος καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ νὰ φέρουν καὶ δυὸ βόδια. Τότε νὰ σφάξουν τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ βάλουν τὸ καθένα πάνω σὲ χωριστὸ σωρὸ ἀπὸ ξύλα. Ἐπειτα νὰ παρακαλέσουν καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τὸ Θεό τους τὸ Βάαλ ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα καὶ νὰ παρακαλέσῃ καὶ ὁ Ἡλίας μόνος τὸ Θεὸ νὰ τὰ ἀνάψῃ. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τ' ἀνάψῃ θὰ εἶναι ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε.

Ὅταν λοιπὸν ἔκαμαν τὴν ἐτοιμασίαν ὅλη, ἄρχισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ προσεύχωνται στὸ Θεὸ τους ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα. Ὅμως ἕως τὸ μεσημέρι τίποτε δὲν ἔγινε. Τότε προσευχήθηκε καὶ ὁ Ἡλίας καὶ εὐθύς τὰ ξύλα τοῦ σωροῦ του ἀναψαν. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκαμε ὁ Ἡλίας, δείχνοντας τὴ δύναμη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τέλος πέταξε στοὺς οὐρανούς μέσα σὲ φωτεινὴ νεφέλη, ἔγινε δηλαδὴ ἀνάληψη τοῦ προφήτη.

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας στὶς 20 Ἰουλίου καὶ πολλὰ ἐκκλησιάκια πάνω στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν εἶναι ἀφιερωμένα στὴ μνήμη του.

2. Ὁ Ἡσαίας

Ὁ προφήτης Ἡσαίας στάθηκε ὁ πιὸ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους προφήτες. Μάλωνε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ στὸν καιρὸ του εἶχαν φτάσει στὸ χειρότερο σημεῖο τῆς διαφθορᾶς. Τοὺς δίδασκε καὶ τοὺς

συμβούλευε ἀκούραστα. Τὸς ἔλεγε νὰ ξαναγουρίσουν στὴν παλιά καὶ ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, νὰ ζοῦνε μὲ ἀρετὴ καὶ νὰ ἀγαπιοῦνται μεταξὺ τους.

Δὲ φοβόταν τοὺς δυνατοὺς οὔτε κι αὐτὸν τὸν τότε βασιλιά, τὸ Μανασσῆ, ποὺ εἶχε ὀλωσδιόλου φύγει ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τῆς ἱερῆς Διαθήκης. Κι αὐτὸν τὸν κατάκρινε μὲ θάρρος. Γι' αὐτὸ κι ὁ βασιλιάς αὐτός, γεμάτος μανία ἐναντίον του, ἔδωκε διαταγὴ καὶ σκότωσαν μὲ βασανιστήρια τὸν προφήτη Ἡσαΐα.

Ὁ Ἡσαΐας εἶπε σπουδαῖες καὶ θαυμαστὲς προφητεῖες, ποὺ ὅλες βγῆκαν ἀληθινές. Αὐτὸς εἶπε πὼς ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ καταστρεφόταν καὶ ὁ λαὸς θὰ γινόταν αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλώνα. Αὐτὸς προφήτεψε καὶ γιὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

3. Ὁ Ἱερεμίας

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα μεγάλος προφήτης παρουσιάστηκε ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι προφήτες τὸ ἴδιο κι αὐτὸς κατάκρινε μὲ μεγάλο θάρρος τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς πρόλεγε τὰ παθήματα, ποὺ ἔμελλε νὰ πάθῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος. Μὰ ὅπως τοὺς ἄλλους ἔτσι κι αὐτὸν ὄχι μόνο

κανείς κανείς δὲν τὸν ἄκουε, ἀλλὰ καὶ τὸν καταδίωξαν καὶ πολλές πίκρες καὶ βάσανα τὸν πότισαν. Τέλος, ὁ βασιλιάς Σεδεκίας τὸν ἔριξε στὴ φυλακὴ.

Στὴ φυλακὴ ἦταν ὁ Ἰερεμίας, ὅταν ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, ὁ Ναβουχοδονόσορας, κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν κατάστρεψε, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε προφητέψει ὁ προφήτης. Ὁ Ναβουχοδονόσορας τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερία του καὶ τοῦ ἔδωκε πολλές τιμές.

Ὁ Ἰερεμίας τόση θλίψη δοκίμασε γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ λαοῦ του, πού ἔγραψε ἕνα θρηνητικὸ ποίημα, ὅπου ἡ θλίψη του φέρνει μεγάλη συγκίνηση. Αὐτὸ εἶναι πού λέγεται «Θρῆνος τοῦ Ἰερεμίας».

4. Ὁ Δανιὴλ

Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες, πού ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔφερε στὴ Βαβυλώνα παρουσιάστηκε ἄλλος προφήτης, ὁ Δανιὴλ. Ἡ προφητικὴ του δύναμη καὶ ἡ σοφία του ἔκαμαν ἐντύπωση στὸ Ναβουχοδονόσορα, μάλιστα ὅταν τοῦ ἐξήγησε ἕνα ὄνειρο, πού κανείς ἀπὸ τοὺς

σοφούς τοῦ βασιλείου δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔδωκε στὸν προφήτη Δανιήλ πολλὲς τιμὲς καὶ μεγάλα ἀξιώματα.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ Δανιήλ ζοῦσαν καὶ τρεῖς νέοι Ἰσραηλίτες πάρα πολὺ φρόνιμοι καὶ εὐσεβεῖς, ποὺ λέγονταν Ἀζαρίας, Ἀνανίας καὶ Μισαήλ. Αὐτοὺς τόσο πολὺ τοὺς μισοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες, ὥστε θέλησαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Παρακίνησαν λοιπὸν τὸ βασιλιά νὰ στήσῃ ἓνα χρυσοῦ εἶδωλο καὶ νὰ διατάξῃ ὅλο τὸ λαὸ νὰ τὸ προσκυνοῦν. Ὅποιος δὲν τὸ προσκυνῆσῃ, νὰ ρίχνεται στὴ φωτιά.

Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι δὲ λογάριασαν καθόλου αὐτὴ τὴν ἀσεβῆ διαταγὴ, ἀλλὰ ἐξακολούθησαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μὲ ἀφοσίωση. Τότε ὁ βασιλιάς διάταξε νὰ πιᾶσουν τοὺς τρεῖς νέους καὶ νὰ τοὺς ρίξουν μέσα σ' ἓνα φλογισμένο καμίνι. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὅμως ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε μέσα στὸ καμίνι καὶ φύλαξε ἀπὸ τὶς φλόγες τοὺς τρεῖς νέους. Ἔτσι κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτε.

Μόλις είδε αυτό ο Ναβουχοδονόσορας, θαύμασε και διάταξε ευθύς να βγάλουν τους τρεις νέους και να ρίξουν μέσα εκείνους που τους είχαν κατηγορήσει.

6. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Τὴν ἴδια πάνω κάτω τύχη εἶχε καὶ ὁ Δανιήλ ἀργότερα. Ὅταν πέθανε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας, ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Βαβυλώνας ἕνας κακὸς βασιλιάς, ὁ Βαλτάσαρ. Τότε ἔπεσε πάνω στους Βαβυλωνίους ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων ὁ Δαρεῖος καὶ σὲ μιὰ νύχτα κυρίεψε τὴ Βαβυλώνα, ἔσφαξε τὸ Βαλτάσαρ καὶ πολλοὺς Βαβυλωνίους.

Ὁ Δαρεῖος γνώρισε τὸ Δανιήλ καὶ τὸν ἐξετίμησε κι αὐτὸς πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμε ἄρχοντα στὸ βασίλειό του. Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιήλ, ἀπὸ τὴ ζήλεια τους, τὸν κατηγορήσαν στὸ βασίλειά κι ἐκεῖνος διάταξε καὶ τὸν ἔριξαν σ' ἕνα λάκκο, ὅπου εἶχαν ἑφτὰ πεινασμένα λιοντάρια. Ἄγγελος Κυρίου ὅμως ἦρθε στὸ λάκκο καὶ κράτησε τὰ λιοντάρια καὶ δὲν πείραξαν καθόλου τὸν προφήτη Δανιήλ.

Σὰν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος, διάταξε νὰ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο τὸ Δανιήλ καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκείνους ποὺ τὸν κατηγορήσαν.

7. Ὁ Ἰωνᾶς

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς πῆρε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πάη στὴν πόλη Νινευὶ καὶ νὰ συμβουλέψη τοὺς κατοίκους τῆς νὰ μετανοήσουν. Ἡ Νινευὶ ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας καὶ πραγματικὰ οἱ κάτοικοί τῆς κυλιόνταν στὴν ἀσέβεια καὶ σὲ κάθε ἀνομία.

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως, ἀντὶ νὰ πάη πρὸς τὴ Νινευί, μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ταξίδευε γι' ἄλλον τόπο. Ὅμως ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Σηκώθηκε λοιπὸν τρικυμία μεγάλη

στο πέλαγος και τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ ναυαγήσει.

Τότε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, παραξενεμένο γιὰ τὸ πῶς σηκώθηκε μέσα στὴ γαλήνη τέτοια τρικυμία, πίστεψε πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες θὰ ἦταν ὁ αἴτιος. Ἐριξαν λοιπὸν κήρους και ὁ κληρὸς ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ἐπιασαν λοιπὸν τὸν Ἰωνᾶ και τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα.

Ἀμέσως τότε ἔγινε γαλήνη και τὸ πλοῖο ταξίδευε ἡσυχά. Ἐνα μεγάλο ψάρι, ἕνα κῆτος, κατάπιε τότε τὸν Ἰωνᾶ. Ὁ προφήτης ἔμεινε στὴν κοιλιά τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Προσευχόταν στὸ Θεὸ και ζητοῦσε νὰ συγχωρεθῆ, πὺν παράκουσε τὴν ἐντολή του. Τέλος, τὸ κῆτος τὸν ἔφερε πάλι στὴ στεριά κι ὁ Ἰωνᾶς βγήκε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ἐκίνησε λοιπὸν ἀμέσως και πῆγε στὴν πόλι Νινευί, ὅπου ἄρχισε νὰ προσκαλῆ τὸ διεφθαρμένο λαὸ νὰ συνέλθῃ και νὰ θυμηθῆ τὸ Θεὸ του. Ἐτσι λοιπὸν ὁ Ἰωνᾶς ξεπλήρωσε τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

8. Ὁ Ἰώβ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους πὺν ἔζησαν ποτέ, ἦταν ὁ Ἰώβ. Ὁ Ἰώβ ἦταν εὐτυχής. Εἶχε περιουσία μεγάλη

ἀπὸ κτήματα, πρόβατα, καμήλες καὶ πλῆθος ἀπὸ ὑπηρέτες.

Ἐξαφνα γιὰ μιὰ μέρα ἔπεσαν ἀπάνω του ὅλες οἱ συμφορές. Ληστὲς τοῦ ἄρπαξαν ὅλα τὰ ζωντανά του καὶ σκότωσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του. Σεισμὸς ἔριξε τὸ σπίτι καὶ πλάκωσε τοὺς γιούς καὶ τὶς θυγατέρες του. Τέλος, μιὰ τρομερὴ ἀρρώστια χτύπησε καὶ τὸν ἴδιο.

Κι ἐνῶ ὅλα τοῦτα τὰ δυστυχήματα ἔπεσαν πάνω στοῦ κεφάλι τοῦ Ἰώβ, ὁμως αὐτὸς οὔτε ἓνα παράπονο δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του. Καθόταν λοιπὸν ἔξω στὰ χώματα κι ἔξυνε τὶς πληγές του μ' ἓνα κεραμίδι καὶ ἔλεγε : «γυμνὸς βγήκα στὸν κόσμον, γυμνὸς καὶ θὰ γυρίσω», καὶ εὐλογοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη αὐτὴ τὴν κατάντια, τὸν παρακινουῦσε νὰ βλαστημήσῃ. Ὁμως αὐτὸς τῆς ἔλεγε πὼς ἦταν ἀνόητη. Γιατί, ὅταν ὁ Θεὸς στέλνῃ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δέχεται κανεὶς, ἅμα ὁμως στείλῃ τὰ κακά, νὰ μὴν τὰ δέχεται ;

Τότε ἦρθαν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰώβ ἀπὸ μακρινὸ μέρος καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Κι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε τοῦ Ἰώβ, πὼς γιὰ κάποια βέβαια ἁμαρτία θὰ τιμωριόταν ἔτσι. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Ἰώβ νὰ καταραστῇ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Ὁμως γρήγορα πάλι μετάνιωσε καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἁμαρτία του.

Τότε ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὸν εὐσεβὴ καὶ ὑπομονητικὸ Ἰώβ.

Ὁχι μόνο τοῦ ἔδωκε πάλι τὴν ὑγεία του, ἀλλὰ τοῦ χάρισε
καὶ ἄλλα παιδιὰ καὶ διπλάσια ὑπάρχοντα ἀπ' ὅσα εἶχε
πρὶν. Ἔτσι λοιπὸν τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὁ
Ἰώβ τὶς ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α'

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

	Σελ.
1. 'Η δημιουργία	4
2. 'Αδάμ και Εὔα	7
3. 'Η Εὔα και τὸ φίδι	9
4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων	10
5. 'Ο κατακλυσμὸς	11
6. 'Ο πύργος Βαβέλ	12

ΜΕΡΟΣ Β'

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. 'Ο 'Αβραάμ	15
2. Σόδομα καὶ Γόμορα	16
3. 'Η θυσία τοῦ 'Αβραάμ	17
4. 'Η Ρεβέκκα	18
5. 'Ο 'Ησαῦ καὶ ὁ 'Ιακώβ	20
6. 'Ο 'Ισαάκ εὐλογεῖ τὸν 'Ιακώβ	21
7. 'Ο 'Ιακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία	22
8. 'Ο 'Ιακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του	24
9. 'Η πώληση τοῦ 'Ιωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του	24
10. 'Ο 'Ιωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ	26
11. 'Ο 'Ιωσήφ στὴ φυλακὴ	27
12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ	28
13. 'Ο 'Ιωσήφ δοξάζεται	29
14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ 'Ιωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο	30
15. 'Ο 'Ιωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδελφούς του	33
16. 'Ο 'Ιακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	34

ΜΕΡΟΣ Γ'**Ο ΜΩΥΣΗΣ**

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ	36
2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωυσῆ	38
3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραὼ	40
4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν γιὰ τὴν Αἴγυπτο	41
5. Οἱ δέκα ἐντολές	43
6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι	45
7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ	46
8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	47

ΜΕΡΟΣ Δ'**ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ**

1. Ὁ Γεδεὼν	49
2. Ὁ Σαμψών	50
3. Ὁ Ἥλι	51
4. Ὁ Σαμουήλ	52
5. Ἡ Ρούθ	53

ΜΕΡΟΣ Ε'**ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ**

1. Ὁ Σαοὺλ	55
2. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	56
3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβὶδ	57
4. Ὁ Δαβὶδ βασιλιάς	58
5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ	59
6. Ὁ Σολομών	60
7. Ὁ Ροβοάμ καὶ Ἱεροβοάμ	61
8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων	61

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'**ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ**

1. Ὁ Ἡλίας	63
2. Ὁ Ἡσαίας	64
3. Ὁ Ἱερεμίας	65

	Σελ.
4. Ὁ Δανιήλ	66
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι	67
6. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	68
7. Ὁ Ἰωνᾶς	68
8. Ὁ Ἰώβ	69

Έκδ. Α', 1974 (X) - Άντ.: 240.000 - Άποφ. ΥΠΕΠΘ. - Φ 309.22/166/76919/2-9-74

Έκτύπωση - Βιβλιοδεσία : Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ

0020555798

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

